

МІТЛА

Хто правду чинить
– іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Постанови

78-ї сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ

МЕДІАРЕСУРС УГКЦ

13-14 лютого 2018 року в реклекційному центрі Львівської архієпархії у Брюховичах під головуванням Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава відбулася 78-ма сесія Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви. Публікуємо Постанови цієї сесії Синоду.

ПОСТАНОВИ

78-ї сесії Синоду Єпископів

Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ

13-14 лютого 2018 року Божого, Львів-Брюховичі

1. Для забезпечення належного рівня загальнолюдського і духовного виховання в семінаріях України кандидатів до священства задля відповідного підготування до служіння Церкві:

1) рекомендувати єпархіальним єпископам:

– скеровувати на служіння в семінаріях взірцевих священників з-посеред єпархіального кліру, звільнивши їх від усіх інших обов'язків (парафіяльного служіння, капеланства та ін.);

– призначити відповідальних за душпастирство покликань у власних єпархіях та екзархатах і доручити їм налагодити співпрацю з семінаріями.

2) просити Патріаршу комісію у справах духовенства УГКЦ:

– розробити програму формації вихователів семінарій (ректорів, віце-реktorів, економів, префектів та духівників);

– опрацювати нову редакцію документа «Напрямки підготовки кандидатів до священства в УГКЦ» із врахуванням викликів та особливостей сучасної культури.

3) доручити керівництву семінарій Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ:

– у формаційному процесі приділяти особливу увагу творенню атмосфери взаємної довіри та братньої солідарності між вихователями і семінаристами;

– постійно перебувати в семінарійній спільноті під час навчального року, за винятком часу відпустки та літніх чи зимових канікул і відлучень з благословення єпархіального єпископа;

– особливо плекати покликання до місійного служіння Церкви.

4) доручити отцям-душпастирям парафій Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ:

– дбати про плекання покликань до священничого та монашого стану;

– там, де цього ще немає, створити при парафіях Вівтарні дружини та інші молодіжні спільноти для плекання і підтримки покликань.

5) просити Отця і Главу УГКЦ підготувати послання із закликом до всіх вірних УГКЦ про потребу молитви за добрі покликання до священничого і чернечого стану та проханням до батьків і душпастирів про необхідність плекання покликань та їх важливості для життя Церкви і народу.

2. Затвердити документ «Норми і засади охорони дітей і молоді в УГКЦ».

3. Затвердити Програму семінарійного курсу «Сповідництво».

4. Затвердити текст Послання Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ з нагоди 100-річчя відновлення української державності.

5. У відповідь на ініціативу Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій:

А. Підтримати пропозицію Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій про оголошення 2018 року Роком Божого Слова в Україні.

Б. Створити Організаційний комітет із відзначення Року Божого Слова в Україні.

В. Взяти за основу і затвердити з внесеними поправками та пропозиціями План відзначення Року Божого Слова в Україні.

6. Для належного відзначення 1030-річчя Хрищення Русі-України:

А. Присвятити цьогорічну Загальноукраїнську прощу до Зарваниці цьому відзначенню з проведенням Чину відновлення хресних обітів.

Б. У всіх храмах Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ 28 липня, у день святого Володимира, відслужити Божественні Літургії з Чиним відновлення хресних обітів.

В. Для поглиблення свідомості спадкоємства Володимирівського хрищення організувати 29 липня 2018 року Божого прощу семінаристів УГКЦ до Києва – колиски нашого християнства.

Г. Продовжуючи древню традицію відзначення Хрищення Русі-України, 14

(1) серпня в усіх храмах Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ провести Велике августовське водосвяття та інші традиційні чини.

7. Взяти до уваги звіт Центру протидії корупції у складі Комісії УГКЦ «Справедливість і мир» (ad iterum).

8. Взяти до уваги звіт про діяльність Координаційної ради з питань душпастирства в кризових ситуаціях.

9. Взяти до уваги звіт про діяльність Патріаршого паломницького центру УГКЦ.

10. 79-у сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ

провести у травні 2018 року Божого.

Ці постанови набирають чинності

1 березня 2018 року Божого

Голова Синоду:

Блаженніший Святослав

• БЕРЕЗЕНЬ •
2018 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
141 / 3

РОБОЧА ЗУСТРІЧ ОТЦІВ-ДЕКАНІВ

16 лютого на Святоюрській горі відбулася чергова зустріч протопресвітерів (деканів) Львівської архієпархії, яку очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

На зустрічі обговорювали низку актуальних питань, зокрема, літургійні вказівки на час Великого посту, однотайність в літургійному служінні, на що відповідні розпорядження та пригадки видав Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський.

Говорили також про традиційну Хресну дорогу вулицями Львова, яка відбудеться цього року у неділю, 11 березня. Крім того, заторкнули ряд інших питань. Зокрема, владика Володимир звернувся до отців-деканів на тему душпастирства медиків та освітань.

Прес-служба Курії Львівської архієпархії УГКЦ

ХРЕСНА ДОРОГА АРТИЛЕРИСТІВ У СТРАДЧІ

25 лютого військовослужбовці-контрактники, артилеристи із м. Немирів, у супроводі офіцера Андрія Розчосова пройшли Хресну дорогу стежками Страдчу.

Багато хто з хлопців уперше промовляв цю молитву. У спільній паломницькій ході воїни разом із військовим капеланом Юрієм Цюпкою згадали про шлях Христа на Голготу задля нашого спасіння та відкуплення.

У каплиці біля церкви військові та духівник помолилися за мир у нашій Батьківщині.

Окрім проведення великопосної традиції у вигляді Хресної дороги, хлопці також дізналися багато цікавого про це відпустове місце: історію села та про блаженних о. Миколу Конрада та дяка Володимира Прийму.

За матеріалами: Капеланство.info

ЛЬВІВ ВІДВІДАЛИ ПРЕДСТАВНИКИ ВІДЕНСЬКОГО ЦЕРКОВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ

26-28 лютого Освітньо-методичний центр ім. Дзеровича приймав представників Віденського церковного педагогічного інституту (Kirchliche Pädagogische Hochschule Wien/Krems).

Першого дня делегація з Австрії, очолювана ректором доктором Крістофом Бергером, мала зустріч у Митрополичих палатах на Святоюрській горі з владикою Володимиром, єпископом-помічником Львівської архієпархії, та владикою Богданом, правлячим архиєреєм Пармської єпархії УГКЦ (США).

Потім відбулося взаємне знайомство у стінах філософсько-богословського факультету Українського католицького університету, де говорили про історію УГКЦ, про сучасні виклики у галузі освіти та шкільництва.

Останнього дня гості з Відня взяли участь у стратегічному плануванні церковних освітніх інститутів Методично-освітнього центру ім. Дзеровича Львівської архієпархії УГКЦ спільно з Комісією освіти та виховання УГКЦ та працівниками освітньо-виховних закладів України.

Прес-служба Курії Львівської архієпархії УГКЦ

У НАЦІОНАЛЬНУ АКАДЕМІЮ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ЗАВІТАЛО DOBRO

27 лютого на зустріч релігієзнавчого гуртка у Національній академії сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного завітали студенти-учасники волонтерського простору DOBRO, який діє при Центрі студентського капеланства Львівської архієпархії УГКЦ. Молодь розповіла про свою працю серед військових та цивільного населення Донбасу. Зокрема, студенти представили презентацію та відеоролик, які демонстрували різні духовні та культурні заходи, які відбувались серед військовослужбовців, а також духовні табори для дітей, молоді та літніх людей, які волонтери провадили на теренах східної України.

Також волонтери поділились своїми планами на майбутнє, зокрема, тим, що невдовзі розпочнуть свою діяльність у нових містах Донбасу.

Джерело: Капеланство.info

15 лютого Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, очолив Архиєрейську Божественну Літургію у військовому храмі Стрітєння Господнього (т.зв. «афганський храм») УГКЦ з нагоди храмового свята Стрітєння Господнього. Разом з архиєреєм молились військові капелани Львівської архієпархії, воїни, що брали участь у війні в Афганістані, учасники АТО і прихожани храму.

Владика Ігор подарував спільноті храму цінний дарунок – ікону-мозаїку «Спас Нерукотворний»,

Митрополит очолив поминальну молитву за героями Небесної Сотні

20 лютого на площі біля пам'ятника Тарасу Шевченкові у Львові відбулося поминальне віче пам'яті Героїв Небесної Сотні, яку очолив Архiepіскоп і Митрополит Львівський Кир Ігор разом із духовенством різних конфесій, керівниками міста та області, громадськими і політичними діячами, учасниками АТО, родинами загиблих Героїв Небесної Сотні.

Владика наголосив, що «немає більшої любові, ніж та, коли хто життя своє віддає за друзів своїх. Ті, що віддали своє життя з любові до Вітчизни, велично виконали своє завдання. Ми не забудемо

На празник Стрітєння Господнього, 15 лютого, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії,

Молитва у Всесвітній день онкохворої дитини

14 лютого, напередодні Всесвітнього дня онкохворої дитини, який відзначають щороку 15 лютого, в Львівській обласній дитячій спеціалізованій клінічній лікарні (вул. Дністерська, 27) відбувся молитовний захід, під час якого головний медичний капелан лікарні о. Михайло Шкрібинець та голова референтури медичного капеланства Львівської архієпархії о. Сергій Білоконь звершили молебень до Пресвятої Богородиці та чин освячення води, якою благословили присутніх працівників медичного закладу, а також батьків діточок, які страждають на цю недугу.

На завершення о. Сергій передав вітання від Високопреосвященного Архiepіскопа і Митрополита Львівського владика Ігоря та подякував о. Михайлу за його сумлінне служіння потребуючим опіки вірним – маленьким пацієнтам з їхніми батьками, а також усім працівникам лікарні, які шляхом неймовірних

Митрополит відвідав храм воїнів-афганців

а також звершив чин освячення дзвіниці храму.

Після богослужіння також відбулась поминальна молитва за воїнів-афганців та полеглих за волю України.

Довідка:

Військовий («афганський») храм Стрітєння Господнього ЛА УГКЦ (м. Львів, вул. Клепарівська, 30а) споруджено з ініціативи ветеранів війни в Афганістані з Львівщини поруч із пам'ятником полеглим у цій війні (1979-1989 рр.) воїнам, в пам'ять про бійців, які загибли в цій війні, під час Революції Гідності, а також тих, що віддали своє життя в зоні бойових дій на сході України. Фундаторами та добровільцями храму є ветерани, мешканці Львова та Львівщини, підприємці. Значну частину коштів для спорудження було виділено із фондів Центру військового капеланства ЛА УГКЦ.

За матеріалами: Капеланство.info

їх ніколи. Хай слава про наших героїв триває в народі та передається з покоління в покоління. Хай заслужена слава залишиться їхнім дітям. Низько схилиємо свої голови перед подвигом наших героїв та мужніх воїнів».

Джерело: «Духовна велич Львова»

День богосвячених осіб та рукоположення нового пресвітера

очолив Архиєрейську Божественну Літургію в Архикатедральному соборі святого Юра у Львові.

Цей день Українська Греко-Католицька Церква особливо присвячує усім богосвяченим особам. Тому численні монахи та монахині, ченці та черниці різних чинів та згромаджень взяли участь в цій урочистій Божественній Літургії.

Співлужив із владикою Володимиром секретар Синоду УГКЦ Преосвященний владика Богдан, який у цей день святкував 12-ту річницю свого архиєрейського служіння. Також в часі богослу-

жіння було звершено чин пресвітерського рукоположення диякона Андрія Станішевського.

У своєму пастирському слові єпископ-помічник Львівської архієпархії привітав усіх богосвячених осіб з їхнім святом та Преосвященного владика Богдана – із 12-тими роковинами його архиєрейської хіротонії. Також владика Володимир привітав новопоставленого священника Андрія і побажав йому гідно сповнити складену ним ієрейську присягу.

Прес-служба Курії Львівської архієпархії УГКЦ

зусиль рятують життя «маленьким ангеликам», ураженим страшною недугою.

Після цього о. Михайло від себе особисто, братів-семінарів та всіх присутніх передав Високопреосвященному владіці Ігорю ікону Пресвятої Богородиці із відбитками долонь маленьких пацієнтів на зворотній стороні.

Прес-служба Курії Львівської архієпархії УГКЦ

Владика Володимир: «Майдан просить нас творити таке богослов'я, що вчить усіх бути святими»

«Святість нас не робить фанатами, а нормальними людьми. Майдан просить нас творити таке богослов'я, що вчить усіх бути святими» – так сказав, підсумовуючи дискусію «Церкви Майдану. Що змінилось?» у рамках міського медійного проекту «Духовна велич Львова», яка відбулась 23 лютого, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Архиєрей також наголосив, що «Майдан боровся не проти чогось і не за когось, але за певні цілі, дорога до яких триває і досі». Преосвященний владика застеріг усіх, хто сьогодні має прагнення іти до влади, що коли б хтось робив собі піар на людському горі – це страшна трагедія. Трагедія також тоді, коли до храму маса людей іде по свячену воду і лише одиниці – до Бога, що часто зображено на ілюстраціях, поширених у соцмережах.

З 29 січня по 26 лютого у Львівській духовній семінарії Святого Духа проходили виклади для шостого курсу семінарії. Під час них семінаристи мали змогу глибше ознайомитися зі служінням у місцях позбавлення волі.

Уже на перших лекціях брати-семінаристи почали вивчати історію християнської проповіді у в'язницях та почули про основи пастирської опіки у пенітенціарній системі, про які розповів братам в'язничний капелан Львівської архієпархії УГКЦ о. Тарас Мирка.

Наступним кроком вивчення основ в'язничного душпастирства були спільні роздуми над поняттями гріха та покаяння. Для кращого розуміння цих понять випускники звернулись до Книги Книг і спостерігали роль цих понять в історії людського спасіння. Опісля брат Олег Нестор представив семінаристам навчання Церкви про пастирську опіку для в'язнів.

Важливо вийти за межі біблійних і церковних правил та законів і освоїти подані вище поняття у суспільному контексті. Тому до братів завітала психолог відділу для роботи з персоналом

Майбутні офіцери відвідали Львівську семінарію

В рамках релігійно-навчального гуртка, який проводять капелани, відбулась екскурсія курсантів загально-військового факультету та військового коледжу сержантського складу до Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ. Курсанти ознайомилися з історією духовної семінарії, з побутом, відвідали храм Святого Духа, ознайомилися з діяльністю семінарійних організацій.

Екскурсію провадили бр. Олег Нестор і бр. Андрій Олійник – голова Центру душпастирського служіння військовослужбовців Львівської духовної семінарії Святого Духа. Очоловав гостей семінарії отець Мирон Горбовий.

По цьому курсанти мали нагоду за чашкою кави в семінарійній крамниці «Небесна комора» поспілкуватися із братами-семінаристами й детальніше

Окрім Преосвященного владика Володимира, виступали також о. д-р Михайло Димид, професор кафедри пасторального богослов'я УКУ, Преосвященний владика Едвард Кава, єпископ-помічник Львівської архієпархії РКЦ, Преосвященний владика Дмитрій (Рудюк), Митрополит Львівський і Сокальський УПЦ КП, та п. Мирослав Маринович, проректор УКУ. До дискусії долучилися також представники духовенства РКЦ, Вірменської Церкви, УАПЦ, протестантських церков, представники міської влади, громадськості, жителі міста.

Прес-служба Курії Львівської архієпархії УГКЦ

Лекції пенітенціарного душпастирства для випускників Львівської духовної семінарії

Львівської виправної колонії №48 Олександра Яворська, яка виклала короткий курс лекцій з пенітенціарної психології. Також Олександра Миколаївна ознайомила семінаристів з основами кримінології. Присутні розбирали поняття злочину, роздумували над мотивами вчинення злочину й усвідомили важливу роль священика в житті тих, хто відбуває покарання.

Наступних два заняття були практичними, адже випускники відвідали Львівський слідчий ізолятор (УВП №19) та Личаківську виправну колонію №30. Під час відвідин УВП №19 браття мали нагоду поколядувати в установі та поспілкуватися з тим, хто вже відбуває покарання як господарська обслуга. А до ЛВК №30 семінаристи прийшли у перший день посту і разом із засудженими молилися покаяння канон Андрея Критського. У такий спосіб і за такий короткий час браття мали можливість отримати неабиякий досвід у ділянці тюремного служіння.

На останніх лекціях семінаристи дізналися про права людей, які перебувають в місцях позбавлення волі, і разом із завідувачем сектору ювенальної пробації м. Львова Христиною Бавшиною детальніше розібрали різні види пенітенціарних установ та їх характеристики.

За відгуками семінаристів, цей курс був для них цікавим, потрібним і пізнавальним.

Олег НЕСТОР

поговорити про життя у семінарії. Тут гостей привітав духівник ЦДВ та префект семінарії отець Іван Глова, поділившись своїми роздумами про цей духовний заклад. Від нього курсанти отримали подарунки у вигляді інформаційних буклетів про семінарію.

Цікаво, що на незвичну екскурсію завітали не лише хлопці, але й дівчата – майбутні офіцери.

За матеріалами: Капеланство.info

ОБРАНО НАСТОЯТЕЛЬКУ ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ

20 лютого у Згромадженні сестер Пресвятої Родини (ЗСПР) завершилася ХІХ виборча капітула, яку очолив представник Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, Преосвященний владика Теодор (Мартиняк), єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії. Під час голосування головною настоятелькою ЗСПР була переобрана с. Наталія Мельник.

До уряду Згромадження увійшли чотири дорадниці – с. Теодозія Юрків, с. Євфросинія Гойда, с. Йоанна Сторожук, с. Домініка Боршик.

На закінчення капітули владика Теодор побажав новообраній головній настоятельці, дорадницям і всім сестрам ревного та плідного служіння у лоні Христової Церкви.

Прес-служба ЗСПР

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ МЕДИЧНИХ КАПЕЛАНІВ УГКЦ

26-27 лютого у Святоуспенській Унівській лаврі відбулися реколекції для медичних капеланів УГКЦ. Реколектантом був о. д-р Іван Січкарик, а духовні вправи організувала Комісія УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я.

В часі реколекцій священнослужителі роздумували над випадками духовних захворювань та лікування, описаних у Святому Письмі. Участь у реколекціях взяли 12 медичних капеланів з Львівської архієпархії на чолі з о. Сергієм Білоконом, референтом у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії УГКЦ.

Прес-служба Курії Львівської архієпархії УГКЦ

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ЦЕРКОВНИХ ОСВІТНІХ ІНСТИТУТІВ

27 та 28 лютого в Реколекційно-відпочинковому центрі Львівської архієпархії «Світлиця» відбулося стратегічне планування Методично-освітнього центру ім. Дзєровича ЛА УГКЦ спільно з представниками Віденського церковного педагогічного інституту з Відня (Австрія), Комісією освіти та виховання УГКЦ та працівниками освітньо-виховних закладів України.

Ми є свідками багатьох змін, що впливають на процеси виховання і освіти. Через швидкі соціальні та технологічні зміни ресурси накопиченого досвіду швидко знецінюються. Змінюються також системи цінностей і чутливість дорослих людей, а також дітей і молоді. Варто усвідомлювати, що католицькі школи по всьому світі не є конкурентами чи альтернативою державним школам, а доповнюють їх християнськими цінностями. Католицькі школи вбачають свою місію і завдання перед дітьми і молоддю, перед сім'єю і суспільством – у Церкві, слухаючи її вчення, щоб були місцем здобування знання і віри.

Спільне обговорення перспектив розвитку, ділення досвідом та стратегічне планування мають стати поштовхом до створення все нових католицьких шкіл, а методично-освітній центр – доброю основою та підтримкою.

Джерело: Референтура у справах освіти і виховання

РЕКОЛЕКЦІЇ СПІЛЬНОТИ

«СВЯТОЮРСЬКА МОЛОДЬ» У СХІДНИЦІ

24-25 лютого молодіжна спільнота Архикатедрального собору святого Юра у Львові «Святоюрська молодь» побувала на реколекціях у смт Східниця. Члени спільноти разом із духівниками роздумували над молитвою у повсякденному житті та особливою цінністю сповіді, яка є терапією духовних недуг.

На реколекціях молодь відвідав Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. У суботу, 24 лютого, він очолив молитви Всенічної, а у неділю – Архиєрейську Боже-ственну Літургію в парафіяльному храмі святих верховних апостолів Петра і Павла. Богослуження співом супроводжував Молодіжний хор Архикатедрального собору святого Юра, який є частиною спільноти «Святоюрська молодь».

Прес-служба Курії Львівської архієпархії УГКЦ

ГЛАВА УГКЦ ВРУЧИВ ГРАМОТИ ЗА ОРГАНІЗАЦІЮ ПАПСЬКОГО ВІЗИТУ ДО СОБОРУ СВЯТОЇ СОФІЇ У РИМІ

28 лютого в будинку товариства «Свята Софія» Блаженніший Святослав, Глава і Отець УГКЦ, вручив подячні грамоти за організацію візиту Святішого Отця Франциска до собору Святої Софії 28 січня цього року.

Грамоти з рук Глави УГКЦ отримали: п. Тетяна Іжевська, Посол України при Апостольській Столиці, о. Марко Семенген, президент товариства «Свята Софія» та ректор прокатедрального собору Святої Софії, о. Андрій Солецький, керівник Секретаріату Отця і Глави УГКЦ в м. Римі та віце-ректор собору.

У подячній грамоті Блаженніший Святослав характеризує візит Папи «як одну з важливих сторінок історії нашої Церкви». «Завдяки Вашій допомозі у підготовці, організації та проведенні зустрічі з Єпископом Рима тисячі прочан стали безпосередніми учасниками цієї зустрічі, а мільйони вірних нашої Церкви та людей доброї волі – глядачі прямої трансляції «Живого ТБ» – могли духовно з нами поєднатися», – ідеться в грамоті.

Додамо, що візит Святішого Отця Франциска до собору Святої Софії в Римі відбувся на запрошення Блаженнішого Святослава. Як Єпископ Рима, Папа зустрівся з українськими мігрантами, згадавши у своєму слові про три історичні постаті УГКЦ – Патріарха Йосифа (Сліпого), єпископа Степана (Чміля), Блаженнішого Любомира (Гузара), вказав на «одвічну вірність УГКЦ Богові та наступнику Святого Петра», а також подякував багатьом українським жінкам за те, що вони є «апостолами милосердя та віри» в італійському суспільстві. Крім цього, Святіший Отець висловив слова близькості всьому українському народу у час «лиха війни та економічних негараздів».

Прес-служба Товариства «Свята Софія»

МОЛИТВА У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ ПЕРЕСТАВЛЕННЯ

ВЛАДИКИ ЮЛІАНА (ВОРОНОВСЬКОГО)

Вірні Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ молитовно пом'янули свого першого єпархіального єпископа, п'ята річниця від смерті якого виповнилася 28 лютого 2018 року. Так, у суботу, 24 лютого, у храмах єпархії були відслужені Божественні Літургії та парастаси за упокій владика Юліана. Зокрема, у катедральному соборі Пресвятої Трійці Архиєрейську Божественну Літургію і парастас очолив владика Григорій (Комар), єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, у співслужінні з єпархіальним духовенством.

У вівторок, 27 лютого, духовенство та миряни єпархії відвідали місце поховання владика Юліана в с. Унів Перемишлянського району (владика Юліан належав до ченців Студійського уставу). У монастирському храмі отців-студитів владика Григорій у співслужінні зі священнослужителями, монахами і мирянами відслужив парастас, а на могилі першого ієрарха Самбірсько-Дрогобицької єпархії на чернечому цвинтарі – панахиду.

Нагадаємо, що владика Юліан (Воронівський) переставився до Господа 28 лютого 2013 року на 77-му році життя, 45-му році священства, 27-му році єпископства. У квітні 1993 року Синод Єпископів УГКЦ доручив владіці Юліану адміністрування новоутвореної Самбірсько-Дрогобицької єпархії, а 17 квітня 1994 року відбулася його інтронізація на правлячого єпископа цієї єпархії. Служіння єпарха владика здійснював до 27 жовтня 2011 року.

За матеріалами www.sde.org.ua

Великопосні реколекції Апостольського нунція для молоді Київської архиепархії

24-25 лютого в соборі Вишгородської Богородиці УГКЦ міста Вишгород відбулися великопосні молодіжні реколекції. Удільив духовних наук Апостольський нунцій в Україні, Його Високопреосвященство Клаудіо Гуджеротті.

Як повідомляють організатори, темою реколекцій була молитва та її реальність у нашому житті. Нунцій наголосив, що молитва – це спілкування між двома особами, а саме – між людиною і Богом. Друга наука давала відповідь на питання, хто для мене Бог, а також стосувалася молитви. Архиепископ пояснив: якщо ми сприймаємо Бога як гіпотезу, як гарну природу чи як шамана, що виконує наші бажання, то до такого Бога ми не можемо молитись. «У християнстві Бог є особа. Це особа велика та гарна, яка хоче мене зустріти, яка мене створила... Якщо ми віримо, що Бог – це Той, хто вірить, радіє, страждає з нами, тоді ми можемо до Нього молитися», – пояснив реколектант.

Нунцій також зауважив, що спілкуватися з Богом

З 12 по 19 березня в навчальних закладах Сокальсько-Жовківської єпархії проведено Тиждень духовності, присвячений Року Божого Слова в Україні. На офіційному сайті єпархії задалегідь була подана програма проведення такого заходу з цитатами зі Святого Письма та повчань Святих Отців, текстами молитов, інтернет-адресами відеоматеріалів та ін. У програмі передбачені щоденна спільна молитва за участю священнослужителів різних конфесій, духовне слово священника, Хресна дорога

У Сокальсько-Жовківській єпархії відбувся тиждень духовності, присвячений Року Божого Слова

для дітей та молоді, спільне читання Святого Письма з поясненням, тематичні лекції, виховні години стосовно значення Святого Письма як фундаментальної книги християнської віри, її роль у житті кожного християнина, зустрічі священників з педагогічними колективами, реколекційні науки для вчителів і вихователів, конференції тощо.

Школярам та педагогам рекомендували протягом цього тижня відвідати парафіяльні храми і приступити до сповіді та святого Причастя. Кожен день діти та молодь навчальних закладів молилися у різних наміреннях,

зокрема, за успішне навчання та вчителів, за вибір життєвого стану і майбутньої професії, щоб Господь просвітив кожну дитину та дав пізнати Божу волю у її житті, за родини та добрих майбутніх супутників життя, майбутні сім'ї та дітей, за Церкву Христову та Батьківщину.

Нагадаємо, що 2018 рік названо Роком Божого Слова в Україні згідно з рішенням Всеукраїнської ради Церков.

За матеріалами:
Сокальсько-Жовківська
єпархії УГКЦ

Приготування літніх таборів у Згромадженні сестер Пресвятої Родина

У монастирі сестер Пресвятої Родина у Чорткові з'їхалися сестри з різних монастирських домів, щоби випрацювати програму літніх таборів і катехизацій. Адже впродовж усього літа, на запрошення священників з різних куточків України, а також за її межами, сестри з цілковитою посвятою, ентузіазмом та креативністю проводять цікаві катехитичні програми для дітей, молоді та

можемо також через Біблію, яка є листом любові до кожного з нас. Він розповів, що ми часом зупиняємося, щоб роздумати про спілкування з Богом. Говоримо тоді: «Боже, я не знаю, що Тобі сказати. Я є порожній, не знаю, як провадити ту розмову». Бог тоді каже: «Ти ще не чуєш, але Я вже до тебе промовив. Просто відповідай», – наголосив архиепископ.

За його словами, другою нагодою для спілкування з Богом є молитва Церкви. Щоб розкрити її глибину, потрібно дійти до коріння Літургії.

У перервах між науками кожен міг піти на особисту розмову з нунцієм або ж на третій зустрічі поставити йому своє питання. Після наук на молодь чекала робота в групах, Літургія, ігровий вечір та нічні чування, проведені братом Пахомієм, ЧСВВ. Прес-служба Київської архиепархії

дорослих, діляться з ними Словом Божим, котрим живуть на щодень.

Сестри особливо творчо підійшли до поставленої цілі, оскільки «катехизація завжди вважалася Церквою одним з її основних завдань» (Іван Павло II, Catechesi tradendae, 1). Була тепла атмосфера, багато ідей, планів... Кожна сестра не лише висловлювала свої побажання, але й була уважною до інших. Увесь час робочої зустрічі можна охарактеризувати як складання різних та унікальних пазлів в одну велику картину.

Дякуємо с. Єремії Кузик, ЗСПР, голові Катехитичної комісії Бучацької єпархії, та с. Марії Кузь, ЗСПР, прес-секретарю Бучацької єпархії, за тепле прийняття, а також с. Вінцентію Козак, ЗСПР, яка була модератором робочої катехитичної групи.

Джерело: прес-служба Згромадження сестер Пресвятої Родина

У Стрийській єпархії розпочалися великопісні реколекції для спільнот «Матері в молитві»

Розпочалися великопісні реколекції для спільнот матерів по районах Стрийської єпархії. Такі реколекції були проведені для спільнот матерів Жидачівського району в с. Бережниця у храмі святих апостолів Петра і Павла. Для спільнот «Матері в молитві» Городоцького району реколекції відбулися 24 лютого у храмі Пресвятої Євхаристії в с. Градівка.

Зустрічали гостей-учасниць реколекцій (350 осіб) парафіяни на чолі з парохом о. Іваном Греділем і сотрудником о. Михайлом Війтівим. Не відступаючи від традиції, яка вже склалася, захід розпочався з материнської молитви, яку очолила координатор спільнот у Стрийській єпархії п. Анна Форостина. Відтак у намі-

реннях матерів служилася Свята Літургія, яку очолив духівник руху «Матері в молитві» Стрийської єпархії о. Мирон Гринишин. У часі проповіді, розважаючи над уривком Євангелія, о. Мирон закликав матерів перетворити своє життя на молитву, більше часу проводити зі своїми дітьми, а не за буденними клопотами. «Молитва повинна завжди перебувати у серцях людей і збагачувати їх духовною мудрістю», – констатував проповідник. Священик також дав матерям духовні настанови на час Великого посту.

В обідній час учасниці реколекцій мали можливість поспілкуватися між собою, трохи згодом – послухати виступи дітей і молоді села. Усе це зближує стосунки

між собою і через спільну молитву з Богом.

Матері, учасниці реколекцій, висловили щире подяку Господеві, своєму духівнику та господарям із парафії села Градівка за дари, які вони отримали за час духовної віднови.

Західне бюро «Живого ТБ»

«Берегти кордони свого серця – зобов'язання чесного прикордонника» – владика Михайл (Колтун)

Навчально-методичний збір із військовими священиками (капеланами) та офіцерами з питань військового духовенства Державної прикордонної служби країни відбувся 27 лютого – 1 березня в Головному центрі підготовки особового складу Державної прикордонної служби України ім. генерал-майора Ігоря Момота, що в Оршанці на Черкащині. Участь у зібранні взяли владика Михайл (Колтун), керівник Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ, та о. Любомир Яворський, заступник керівника Департаменту, а також військові капелани – працівники Держприкордонної служби.

Метою збору було ознайомлення з вимогами керівництва Держприкордонслужби щодо діяльності служби військового духовенства (капеланської служби); інформування військових священиків (капеланів) про основи охорони державного кордону; психологічна та медична підготовка; обговорення питань вдосконалення діяльності служби військового духовенства (капеланської служби) Державної прикордонної служби України.

Відкрив перший день зборів начальник Управління соціально-гуманітарного та морально-психологічного забезпечення полковник О.Примаченко, а після спільної міжконфесійної молитви перед присутніми виступили керівники структур військового духовенства.

«Можна захищати кордони держави і бути вправним в цьому, але треба переходити і до внутрішнього переосмислення цього», – зауважив владика Михайл

(Колтун), продовживши: «Наші кордони починаються із серця, з Божої заповіді, яку Господь окреслює: тримати священні кордони душі, не допускати до свого серця зла. Це зобов'язання є не тільки для священика, але й для кожного чесного прикордонника: берегти кордони свого серця, любити Бога, любити ближнього, ніякого зла не заподіяти і жити зі страхом Божим».

Навчально-методичний збір тривав три дні. У програмі заходів були лекції, круглі столи, бесіди про порядок взаємодії та організацію діяльності військового священика в Держприкордонслужбі, про особливості міжконфесійного капеланства та ролі військового священика у війську. Також капеланів ознайомили із загальними засадами та основами прикордонної служби і провели практичні заняття з першої психологічної допомоги в екстремальних умовах виконання оперативно-службових (бойових) завдань і тактичної медицини.

Додамо, що на сьогодні у Держприкордонній службі працюють шість капеланів Української Греко-Католицької Церкви.

Прес-центр Департаменту військового капеланства ПК УГКЦ

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВИЗНАНО ВИШЕМ, ДЕ НАВЧАЮТЬСЯ
НАЙРОЗУМНІШІ СТУДЕНТИ КРАЇНИ

Аналітична група порталу Тексти.org.ua уже вдруге провела дослідження задля визначення кращих університетів України. Найкращим критерієм для цього, на думку авторів, є рейтингові показники вступників на основі Зовнішнього незалежного оцінювання, а також показники вартості навчання і професіоналізму викладачів, повідомляє сайт УКУ.

Український католицький університет (УКУ), за результатами дослідження, піднявся на 34 сходинки в рейтингу (порівняно з 2011 роком) і зараз входить до трійки національних лідерів.

Середній показник результатів ЗНО вступників УКУ виявився найвищим у країні і складає 182,5 бали. Вартість навчання на контракті є теж дуже важливим критерієм, адже дослідження показало: чим більша вартість навчання, тим якісніші навчальні послуги пропонує університет.

«Ми вирішили рейтингувати ВНЗ (вищий навчальний заклад) за тим, який рівень ЗНО в її студентів. Ми виходили з простої думки: що вищий рейтинг ЗНО в студентів, то вищий рівень ВНЗ... Група першого місця – це Український католицький університет, Національний університет імені Тараса Шевченка і Національний університет «Києво-Могилянська академія». Далі йде група з таких ВНЗ: університет імені Богомольця, Львівський медичний університет, Київський політехнічний університет, Харківський університет. Є основні три центри освіти – це те, що можна було побачити і в 2011 році: це Київ, Львів і Харків», – зазначив керівник напрямку журналістики даних сайту Texty.org.ua Анатолій Бондаренко.

Цьогоріч Український католицький університет своїм місцем навчання обрали 327 першокурсників, які вступили на 10 бакалаврських програм УКУ. Упродовж останнього року університет, з одного боку, продовжував активно рости та розвиватися, з іншого – команда докладала зусиль до перегляду, покращення та наповнення новим змістом і якістю процесів, що відбуваються на рівні управління, а також змісту програм. Важливість такого підходу достатньо добре показала вступна кампанія університету та її результати: кілька абсолютно нових міждисциплінарних програм, таких як етика-політика- економіка (факультет суспільних наук) і бізнес-аналіз (факультет прикладних наук) змогли залучити яскравих вступників.

У загальному 41 відсоток першокурсників бакалаврських програм 2017 року входять до 5 відсотків кращих випускників країни за результатами профільного іспиту ЗНО. А на програмах факультету прикладних наук ця цифра становить 57 відсотків.

За матеріалами: PISY

«Будуємо Україну разом»: про всеукраїнську благодійну платформу говорили у Філадельфії

26 лютого на форумі Релігійного товариства українців-католиків «Свята Софія» США (ТСС А) відбулася зустріч з ініціатором проекту «Будуємо Україну разом», випускником Українського католицького та ЛаСальського університетів Юрієм Дідулою.

«Будуємо Україну разом» (БУР) – це всеукраїнська платформа, що займається відновленням зруйнованих від обстрілів будинків мешканців Донбасу, а також допомагає відбудувати чи реорганізувати занедбані заклади культури, дитячі майданчики в різних регіонах України.

З початком Майдану Львівська освітня фундація (ЛОФ) організувала акцію «Схід і Захід разом», у рамках якої до Львова приїжджала молодь із Краматорська, Донецька. «Тут ми показували їм успішні соціальні інституції, знайомили з бізнесом, громадськістю. Тому окупацію Слов'янська і Краматорська ми сприйняли крізь призму особистих знайомств і старалися всіляко допомогти цим людям, а деякі з них навіть жили в нашому офісі у Львові», – зазначив Ю.Дідула.

Коли міста звільнили, команда одразу почала думати, як може проявити солідарність і використати свій потенціал, ресурс для того, щоб допомогти постраждалим. Відтак кілька охочих поїхало в Краматорськ і вже на місці намагалися зрозуміти, як можна долучитися. «Коли діяльність БУР була ще на зародковому рівні, люди не вповні знали, як на нас реагувати. Коли ми приходили до будинків і говорили українською мовою, що можемо допомогти, то мешканці довгий час не могли повірити, що чужі люди приїхали до них спеціально, щоб допомогти відновити житло. Та ще й безкоштовно. І така недовіра була аж доти, доки ми не відремонтували одну квартиру. Стіна потроху руйнувалася і ми відчували себе одним народом, для яких ця війна – спільна. Все це дуже міняло спосіб мислення людей і вони прощалися з нами зі сльозами. А особливо приємно було руйнувати стереотипи про те, що усі західняки – це якісь злі бандерівці, які негативно налаштовані до Донбасу», – ділиться Ю.Дідула.

Початково ідея БУР – відновлення житла у прифронтових містах або в містах, що були звільнені від окупації. «У 2014-2015 роках, за винятком одного табору, ми працювали на Сході. А вже в 2016 році почали думати про те, як залучити до волонтерства місцевих і як поширити нашу діяльність на інші регіони. Як правило, на Сході ми працюємо з наслідками проблеми, а в інших регіонах – над профілактикою. Тому зараз намагаємося пояснити донорам, чому потрібно розширювати проект на інші регіони.

Тепер у нас три головні напрямки роботи. Перший – адресна будівельна допомога сім'ям, які її потребують, – у кожному місті ми маємо приблизно три сім'ї, яким постійно помагаємо. Другий – відновлення міських просторів. Наприклад, у містах ми шукаємо занедбаний дитячий майданчик чи будь-яку іншу площадку, і наш урбаніст разом з місцевими визначає, як саме відновлювати об'єкт. І третій напрямок – вуличне мистецтво. У кожному місті ми намагаємося залишити артслід; наприклад, робимо графіті з цитатами відомих людей. Але загалом формат залежить від того, що вже є в місті, і від ідей місцевих мешканців. Так, у Конотопі ми навіть розмалювали трамвай», – додає Ю.Дідула.

БУР активно залучає до співпраці волонтерів як з різних куточків України, так і з зарубіжжя. «Є дуже багато ідейних, ціннісних принципів, якими має володіти волонтер БУР, але найголовніший критерій, за яким відбираємо людей, – це відповідальність. Поспілкувавшись з потенційними волонтерами, дізнавшись про їхні цінності, запрошуємо на табір», – говорить Ю.Дідула. Восени найактивніші волонтери беруть участь в проекті «БУРЛАВ \ Лабораторія відповідальності» – тижневу навчальному модулі, де для активістів проводять тренінги з командної роботи, менеджменту, управління та реалізації проектів. По завершенню учасники створюють власні соціальні та бізнес-проекти у містах України.

БУР активно шукає фінансові засоби для реалізації своїх проектів. «Упродовж перших двох років 95

Продовження у колонці на стор. 7

Підсумки XXIII зустрічі Ради Кардиналів

28 лютого директор Ватиканського прес-центру Греґ Берк провів брифінг для акредитованих журналістів, розповівши про перебіг і підсумки XXIII-ї зустрічі Ради Кардиналів – дев'ятиособового дорадчого органу, що допомагає Папі в управлінні Церквою й приготуванні реформи Римської курії.

Зібрання тривало у Ватикані від 26 до 28 лютого. На зустріч прибули всі кардинали-радники, крім кардинала Джорджа Пелла. У всіх засіданнях брав участь Святіший Отець – крім того, що відбулося

у середу вранці, збігаючись із загальною аудієнцією.

Було розглянуто різні теми, зокрема, богословський статус єпископських конференцій, добір персоналу, раціоналізація видатків Святого Престолу, захист неповнолітніх. Крім того, кардинали поглибили вивчення діяльності Дикастерії служіння цілісному людському розвитку, для Східних Церков та Євангелізації народів.

Роздуми над богословським статусом єпископських конференцій відбувалися у світлі думки, висловленої Святішим Отцем в 32 пункті Апостольського напоумлення «Evangelii Gaudium» щодо того, що «надмірна централізація, замість допомагати, ускладнює життя Церкви та її місіонерський динамізм». Отож, слід переосмислити Апостольський лист Motu proprio Івана Павла II «Apostolos suos» щодо богословської та юридичної природи єпископських

конференцій в дусі здорової децентралізації, до якої заохочує Папа Франциск.

Кардинали заслухали архієпископа Яна Ромео Павловського щодо розвитку нещодавно утвореного Третього відділу Державного секретаріату, а кардинал Райнгард Маркс представив тему людських ресурсів у контексті праці Ради з економічних питань, яка підготувала пропозиції щодо ефективного управління персоналом. Кардинал Маркс також доповів про позитивний прогрес у сфері представлення звітів, скорочення видатків та зменшення бюджетного дефіциту Святого Престолу. Рада Кардиналів також розглянула різні варіанти того, як Конгреґації віровчення скоротити тривалість процесів, що стосуються злочинів проти неповнолітніх.

Наступна зустріч запланована на 23-25 квітня 2018 року.

Джерело: Радіо Ватикану

Кардинал Сара: Деякі прелати високого рангу намагаються змінити християнську мораль

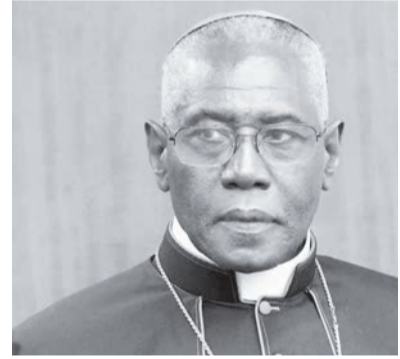
Верховні посадовці в Церкві підживляють вчення Церкви про життя, подружжя і сім'ю, – вважає кардинал Роберт Сара. Він також заявив, що Захід «вчиняє самогубство», втрачаючи свою християнську віру.

Виступаючи в Бельгії, кардинал звинуватив високопосадовчих прелатів із «заможних країн» в тому, що вони намагаються змінити християнську мораль, а також висловився критично про групи тиску, які «потужними фінансовими засобами і зв'язками з медіа нападають на природну суть подружжя і докладаються до руйнації подружнього зв'язку. «Деякі прелати та католицькі інтелектуали почали говорити та писати про «зелене світло для абортів», «зелене світ-

ло для евтаназії». Однак від того моменту, коли католики відкидають вчення Ісуса і Вчительського уряду Церкви, вони докладаються до руйнації природного інституту подружжя, а також сім'ї, внаслідок чого уся людська родина дає тріщини через цю нову зраду з боку священників», – говорить кардинал Сара.

Він констатував: «Зараз бракує віри, і не лише на рівні народу Божого, але й серед тих, хто є відповідальним за Церкву».

«Захід не лише втрачає свою душу, але і чинить самогубство, бо дерево без коріння приречене на смерть. Я вважаю, що Захід не може відректись свого коріння, яке створило його культуру і цін-

ності», – зазначив він. «Коли відкидають Бога, людина також стає відкинutoю; більше немає чіткого бачення того, ким є людина. Це велика антропологічна криза на Заході. І вона призводить до того, що до людей ставляться так, як до об'єктів», – наводить слова кардинала «Catholic Herald».

Джерело: «Католицький Оглядач»

Кардинал Турксон: Не забувати про уражених рідкісними хворобами

«Покажи, що ти є поруч з тими, хто рідкісний» – таку тему має XI День рідкісних недуг, що відзначається 28 лютого. З цієї нагоди було опубліковане послання кардинала Петра Турксона, префекта Дикастерії служіння цілісному людському розвитку.

В посланні зазначається, що тема цього річного Дня рідкісних недуг має на меті повернути увагу до науково-медичних досліджень в цій галузі. «Незважаючи на вагомий поступ, зроблений до сьогодні, – пише кардинал, – ми ще мало знаємо про багато з помірних ідентифікованих рідкісних хвороб, а лікування понад 400 мільйонів осіб, що є їхніми носіями, досі є обмеженим. Щодо тисячі цих недуг не існує навіть базового наукового пізнання. Наукові

дослідження проводяться занадто повільно, і це є одним з основних аспектів, на які потрібно звернути увагу в діяльності, спрямованій на ефективне лікування рідкісних хвороб».

Префект Дикастерії служіння цілісному людському розвитку зауважив, що багатонаціональні фармацевтичні концерни роблять інвестиції тільки у дослідження найпоширеніших недуг, нехтуючи рідкісними хворобами. Тому генетичні хвороби часто називають «сиротами», бо про них часто говорять лише хворі, що організовані у відповідні асоціації. «Але якщо хвороби і ліки бувають «сиротами», – зазначає кардинал Турксон, – то ми не можемо залишати сиротами людей. Кожну хвору людину потрібно приймати і любити, і жодна хвороба не може засудити її на відкинення і маргіналізацію. Сам Христос вчив нас, що кожна людська особа завжди є цінною, вона завжди має гідність, яку ніщо і ніхто не може переключити, навіть недуга».

Кардинал звернувся до представників влади із закликом робити вагомий внесок у науково-медичні дослідження, залучаючи всі наявні служби та підприємства, застосовуючи знання, фінанси та найкращий медичний досвід. Важливу роль у цьому процесі, за його словами, повинна відіграти

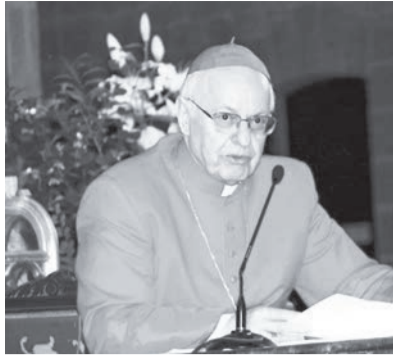
міжнародна спільнота, налагоджуючи співпрацю між Всесвітньою організацією охорони здоров'я, урядами країн та великими неурядовими організаціями.

Автор послання складає подяку всім асоціаціям пацієнтів, медикам, науковцям, працівникам служби охорони здоров'я, фармацевтичним фірмам, аптекам, лікарням та установам, які підтримують наукові дослідження. Він також вказує на зв'язок між проблемами довірили та виникненням багатьох рідкісних хвороб, на що неодноразово вказував також Папа Франциск.

Кардинал Петер Турксон зазначає, що Церква, завдяки своїм численним медичним установам та дослідницьким центрам в різних частинах світу, надає підтримку багатьом особам, що мають рідкісні хвороби. За його словами, Папа Франциск висловив побажання, щоб турбота про цих осіб стала одним із пріоритетів новоствореної Дикастерії служіння цілісному розвитку людини.

«Тому сьогоднішній XI День рідкісних недуг є нагодою для цієї нової Дикастерії Римської курії і, разом з нею, всієї Церкви, щоб підтвердити своє зобов'язання щодо піклування про осіб з рідкісними хворобами та про їхні сім'ї», – додав він на завершення.

Джерело: Радіо Ватикану

Кардинал Бальдісері: молодь хоче бути почутою

Ця зустріч завершиться Святою Месою з Папою Франциском у Квітну неділю, 25 березня, з нагоди місцевого відзначення Дня молоді. Кардинал Бальдісері зазначив, що результатом передсинадальної зустрічі має стати документ, який молодь вручить Святішому Отцеві. У ній братимуть участь молоді представники Єпископських Конференцій та Східних Католицьких Церков, а також представники католицьких рухів, семінаристи і молоді богопосвячені особи. До участі запрошуються також представники інших Церков та невірочі.

На думку кардинала, найбільшими побажаннями молоді стосовно Церкви є «бути вислуханими», «мати місце в Церкві» і «брати активну участь у її житті». «На жаль, сьогодні існує певна інституційна заскоружність і нестача співробітників у сфері душпастирства молоді: зменшилася кількість як молоді, так і священників, – зазначив Генеральний

секретар Синоду Єпископів, – і через нестачу персоналу, посібників та підтримки, ораторії втратили свою ефективність. Все це призвело до того, що молода людина відчувається дещо відкиненою: бракує простору. Поряд із цим, існує також велика прага сенсу життя».

Під час передсинадальної зустрічі приділятимуть велику увагу молоді на периферіях. За словами кардинала Бальдісері, ці молоді люди з географічних та екзистенційних периферій часто не мають з ким поговорити, до кого звернутися. Тому вони часто стають жертвами кримінальних організацій. «Папа часто говорив також про торгівлю людьми, – зазначив кардинал, – як про приклад периферій, які є не тільки географічними. Церква повинна дбати про ці периферії: перебувати не лише в центрі, а й виходити назовні».

Джерело: Радіо Ватикану

«Ми бажаємо, щоб молодь була вислухана, і щоб саме вони висловилися першими. Тому ми вважаємо, що дуже важливо, аби вони самі стали немовби «синадальними отцями», – про це в інтерв'ю для «Vatican News» сказав кардинал Лоренцо Бальдісері, Генеральний секретар Синоду Єпископів, розповідаючи про передсинадальну зустріч молоді, яка була представлена у Ватикані 16 лютого, і в якій візьмуть участь юнаки й дівчата з усього світу, що протягом кількох днів обговорюватимуть теми Звичайної асамблеї Синоду Єпископів, присвяченої молоді, яка запланована на жовтень.

Секретаря Папи Франциска призначено нунцієм у Кореї

26 лютого у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск призначив монсеньора Альфреда Шуереба, дотеперішнього Генерального секретаря Секретаріату з економічних питань, Апостольським нунцієм в Кореї та Монголії, призначаючи його одночасно титулярним архієпископом Амантейським.

60-річний уродженець Мальти монсеньор Альфред Шуереб розпочав своє служіння в Державному секретаріаті Апостольської Столиці 1995 року. Згодом був переведений до префектури Папського дому, а від вересня 2007 року був призначений особистим секретарем Папи Венедикта XVI. Протягом кількох місяців, до отримання обов'язків, пов'язаних з економічними питаннями, служив також секретарем Папи Франциска.

Повідомлено також про те, що Святіший Отець призначив титулярним архієпископом Чіттанови монсеньора Жозе Авеліно Бетанкура, голову

Протоколу Державного секретаріату, надавши йому одночасно ранг Апостольського нунція. Монсеньор Жозе Бетанкур поступив на дипломатичну службу Святого Престолу в 1999 році. Працював у нунціатурі в ДР Конґо та в Відділі стосунків з державами Державного секретаріату. Головою Протоколу призначений 14 листопада 2012 року. Про це інформує Радіо Ватикану.

Маронітський патріарх: мета мусульман – завоювання Європи

Нещодавно Маронітський патріарх кардинал Бешара Бутрос Раї дав інтерв'ю італійському католицькому виданню «*Familia Christiana*». Очільник Маронітської Католицької Церкви гостро розкритикував політику ЄС стосовно Близького Сходу, наголосивши, що замість докладати зусиль, щоби припинити війну на Близькому Сході, політики ЄС сваряться заради двох-трьох тисяч біженців. На думку патріарха, війна на Близькому Сході сприяє від'їзду з цих територій християнського населення та поміркованих мусульман, тим самим сприяючи перетворенню Близького Сходу на територію фундаменталістів та терористичних організацій. «Сьогодні, на жаль, жити разом з мусульманами важко, практично неможливо», – визнав патріарх Раї.

тикування релігії є важливим і фундаментальним», – зазначає очільник маронітів. Кардинал Раї також зауважив, що мусульмани знають напам'ять Коран і часто його цитують, у той час як велика частина християн не знає ні Біблії, ні Вчення Церкви. Патріарх зауважує, що для мусульман на першому місці – інтереси ісламу, а тоді вже – інтереси власної країни.

На думку патріарха, більшість мусульман на Близькому Сході поки що складають помірковані мусульмани, однак вони не відважуються виступати проти ісламських екстремістів. Навіть проти т.зв. «ісламського халіфату» вони висловлюються дуже обережно.

Патріарх також наголосив на низці ментальних особливостей сповідників ісламу, які є незрозумілими для західних обивателів та політиків. Для мусульман цілком нормальним є мислити в такій схемі: спочатку юдаїзм був витіснений християнством, а тепер християнство має бути витіснене ісламом. Мусульмани не сприймають, що християнин є християнином; для них християнин – це людина, яка ще не стала мусульманином. Все, що походить із Заходу, мусульмани ідентифікують як християнське, а тому сприймають політику Заходу як продовження хрестових походів.

Патріарх також наголосив, що сирійські біженці та палестинці фактично витісняють християн з Лівану. На думку кардинала Раї, якщо так триватиме й надалі, то християнській присутності в Лівані прийде кінець.

Джерело:

«Католицький Оглядач»

(Закінчення, початок у колонці, стор. 6)

відсотків фінансування ми отримували від наших трьох основних партнерів: Національного фонду демократії з Вашингтона, Американської агенції з міжнародного розвитку та голландської організації «Церква в дії». Але досить нестабільно залежати від великих донорів і ми вирішили урізноманітнити джерела фінансування, і цього року вже приблизно на 65 відсотків залежимо від цих партнерів. Почали співпрацювати ще й з організацією української діаспори в Америці «Разом для України». Щодо фінансових планів, то за п'ять років хочемо виробити таку стратегію, згідно з якою, залежали б від грантів лише на 30-40 відсотків. Тому зараз активно працюємо над налагодженням співпраці з бізнесом, особливо з будівельними фірмами», – підсумовує Ю.Дідула.

За час свого існування БУР досяг неабияких успіхів. З 2014 року на його платформі працювало 1350 волонтерів з усіх областей України, США, ЄС та Росії, було відбудовано 144 помешкання, створено 50 муралів та графіті, споруджено 37 громадських просторів, створено 5 молодіжних платформ: «Вільна Хата», «Теплиця», «Друзі», «FreeДом», «Космодром», влаштовано понад 100 відкритих лекцій та дискусій з активістами, підприємцями, журналістами на тему громадянської освіти та важливості участі у житті міста та країни.

Прес-служба Товариства «Свята Софія» США

Вихід християн з Дамаску активізується – маронітський єпископ

«Церковні структури в сирійській столиці поступово руйнуються, – з тривогою пише маронітський архієпископ Дамаска Самір Насар в своєму великопосному посланні. – Невже перевернеться ціла сторінка історії?» За відомостями архієпископа, який місяцем раніше дивом уцілів під час чергового обстрілу Дамаска, різко скоротилася кількість шлюбів і хришень. Якщо в 2016 році в сирійській столиці обвінчалися 30 маронітських пар, то в 2017 – всього 10. Відповідно, число хришень скоротилося з 40 до 7.

«Сліпі міни і ракети кожен день вбивають невинних людей, – пише ієрарх. – Ми живемо так, немов нам винесли смертний вирок з відтермінуванням, сподіваючись тільки на Божественний Промисел і надихаючись словами Господа: «Не бійся, мале стадо». Наприкінці лютого обстріли Дамаска з боку Східної Гути продовжилися. Зокрема, руйнувань зазнали християнські квартали Баб Тума і Аббасійїн. Тільки за недільний день в житлових кварталах міста вибухнула 31 міна.

У своєму великопосному посланні архієпископ Насар з боєм відзначає, що відтік жителів з Дамаска веде до нестачі робочої сили і загострення соціальної кризи. Особливу тривогу єпископа викликає той факт, що Сирію покинуло 80% медичного персоналу, в тому числі 90% лікарів. «60% поранених помирають, не отримуючи необхідного догляду, – пише Самір Насар. – Мирне вирішення конфлікту залишається таким же далеким і дається заблокованим. 12 млн. біженців відчувають настільки ж важкі страждання, як і ті сирійці, які залишилися в своїх будинках».

На тлі триваючої кризи благодійна діяльність не тільки не розширюється, але навпаки – згортається через відсутність відповідних структур і підготовлених співробітників, продовжує маронітський ієрарх. Якщо в 2016 році Церква надавала допомогу 1407 сім'ям, то в 2017 – лише 828. «Скільки таких сімей залишиться в 2018 році?» – задається питанням єпископ.

«У нас немає часу навіть на короткий перепопочинок, – пише далі Самір Насар. – Ситуація постійно погіршується. Ми кожен день бачимо, як люди покидають Дамаск, і не можемо ні утримати їх, ні навіть попроситися з ними».

«Коли в 2006 році я вступив на цю катедру, один священик сказав мені: «Чи станеш ти останнім маронітським архієпископом Дамаска? Чи знайдеться людина, якій ти передаєш ключ від катедрального собору?» Дивлячись на те, що відбувається в Іраку, я боюся, що його тривоги більш ніж обґрунтовані», – пише на закінчення Самір Насар.

Джерело: blagovest-info.ru

Глава УГКЦ: «Не спішіть покидати свою країну!»

«Заохочую наших слухачів не дуже довіряти своїм мріям, що десь за межами України легко і швидко можна знайти справедливую зарплату. Тарас Шевченко колись говорив: «Добре там, де нас нема». Гадаю, нам треба будувати справедливу державу в Україні...» – таку думку висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав 17 лютого в ефірі інтерактивної програми «Відкрита Церква» «Живого ТБ» на тему соціальної справедливості.

За словами Предстоятеля УГКЦ, коли людина відчуває, що її таланти, дари, праця неналежно оцінені і вона не має можливості розвиватися у своїй державі, то в неї виникає велика спокуса покинути цю країну.

«Низька заробітна плата є однією з причин еміграції. Хоча не єдиною...» – зауважив Блаженніший Святослав, додавши, що сьогодні багато з тих, які піддалися спокусі й поїхали за кордон, не завжди і там знаходять справедливу зарплату. «Чому? Багато

країн закривають очі на працю емігрантів, щоб їх визискувати, і дають занижену зарплату, за яку, наприклад, італієць в Італії чи німець у Німеччині ніколи б не працював», – сказав гість студії.

Глава УГКЦ відзначив, що наша Церква намагається не тільки в Україні говорити про соціальну справедливість, бути голосом тих, в кого той голос відібрали. «Наша Церква також захищає права наших емігрантів, навіть нелегальних, за кордоном. Робить це, щоб дбати про їхню гідність, щоб можна було і там домагатися для них справедливої зарплати», – сказав він.

Предстоятель Церкви наголошує, що нам потрібно добиватися необхідних умов, аби праця українця в Україні була належним чином оцінена. «Потрібно поважати і підтримувати, – вважає Блаженніший Святослав, – приватну ініціативу, середній бізнес. І тоді – я є оптимістом – ми зможемо створити необхідні умови, аби висококваліфіковані працівники, які від-

чувають можливість розвивати свою країну, могли це зробити».

«Не спішіть покидати свою країну. Не думайте, що вже десь хтось за кордоном готовий належним чином

поважати вашу працю. Творимо справедливу державу і суспільство в нашій Батьківщині», – закликав Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

«Мінімальна зарплата в Україні не може забезпечити гідного розвитку людської особи» – тези Глави УГКЦ про оплату праці

17 лютого в черговому прямому ефірі інтерактивного проекту «Відкрита Церква» на «Живому ТБ» Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав поділився своїми думками з приводу рівня оплати праці в Україні, про те, що означає гідна оплата праці. Пропонуємо підбірку цитат Блаженнішого Святослава щодо цих понять.

◆ Коли говоримо про гідну зарплату, то відштовхуємося від поняття гідності людської особи. Людина повинна завдяки цим коштам не тільки вижити, задовольнити свої базові потреби, а й відчувати, що і суспільство, і працедавець ставиться до неї з належною повагою. Людина потребує мати необхідні умови для свого розвитку, для того, щоб максимально себе реалізувати.

◆ Кожна людина повинна не тільки задовольнити себе в фізичних потребах (їжа, помешкання), а й розвивати свої дари, таланти (духовний, культурний розвиток).

◆ Прикро, що тоді, коли говоримо про заробітну платню, підсвідомо думаємо про таку оплату праці, яку сьогодні встановлює держава як мінімальну. Ця мінімальна зарплата не може забезпечити гідного розвитку людської особи в Україні.

про оплату праці, то має належним чином розвиватися і забезпечити гідні умови спільного блага.

◆ «Тіньова зарплата» – відмова інвестувати в особу, яка працює. Очевидно, стосунки між працівником і роботодавцем, коли частина належної зарплати ховається в тень, зумовлюють те, що цей працівник довго не буде працювати в такій установі, бо відчує себе не належно пошанованим.

◆ Після Революції Гідності був соціальний запит на те, щоб відмовитися від «зарплати в конвертах». Держава повинна створити відповідні умови для того, аби мотивувати працедавців не платити своїм працівникам «зарплату в конвертах».

◆ Ми повинні звикнути до обов'язку платити податки. Інакше, тоді ми відмовляємося будувати свою державу. Безперечно, коли йдеться про розмір опо-

даткування, по- ◆ Потрібно мати можливість відкритої дискусії! на того чи ін- Очевидно чесні стосунки між працедавцем і роця, то повинні бітником повинні бути. бути встановлені справедливі справедливи, інакше стосунки між ми опинимося на межі соціального вибуху. Тоді ви, працедавці, втратите працю і тими, хто працівників і ваш бізнес в створює робочі найближчому майбутньому місця.

◆ Держава повинна шанувати своїх працівників, той має ти тих, хто дає безпеку їх втратити.

◆ Несправедлива зарплата розвиває бізнес, та є гріхом, бо тоді людину створює робочі кривдять. Деколи люди-

на змушена працювати в таких умовах, бо іншої роботи немає, однак це – надужиття на ринку праці. Відомо, як трагічно закінчили свою історію ті країни, ті суспільства, які в такий спосіб визискували своїх працівників.

◆ Затримка зарплати, за вченням Церкви, є гріхом, подібним до чоловіківства. Тому той, хто затримує зарплату своїм працівникам, забирає в них можливість жити.

◆ Синод Єпископів УГКЦ неодноразово звертався до влади, і до роботодавців, наголошуючи на тому, що неприпустимо затримувати зарплату своїм працівникам.

◆ Існують дві проблеми щодо оплати праці в Україні: несправедливість по відношенню до оплати праці працівника, а також гріх затримки зарплати людей.

У Києві відзначили 85 років з дня народження Блаженнішого Любомира Гузара

26 лютого у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві відзначили 85-річчя з дня народження світлої пам'яті Блаженнішого Любомира Гузара.

Спершу в крипті, де похований Блаженніший Любомир, помолитися панахиду, яку очолили Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Потім у храмі відбувся духовний вечір пам'яті під назвою «Мрія здійснилася». Ведучі під супровід класичної музики розповідали історію життя Блаженнішого Любомира з його власних спогадів, а також історію його родини. Організатором вечора стала спільнота «Покоління Любомира», учасники якої носять знак у вигляді сердечка.

У своєму слові Предстоятель Церкви відзначив, що «у такий родинний, теплий спосіб серед холодної київської вечірньої погоди ми зійшлися до нашого батька Блаженнішого Любомира, щоб його привітати з днем народження». «Пригадую, – продовжив Глава Церкви, – як ми прощалися в цьому храмі з Блаженнішим Любомиром

неповний рік тому. Ми йому казали: дорогий наш батьку, ми тебе любимо, а любов є вічна. Тому ми сьогодні прощаємося з тобою, але цілком не відпускаємо тебе, бо знаємо, що ще будемо зустрічатися з тобою... Сьогоднішній вечір пам'яті є ніщо інше, як сповнення слів «любов є вічна». І тому наша повага і пам'ять має бути такою до нашого батька Блаженнішого Любомира».

За словами наступника Блаженнішого, цей вечір пам'яті став нагодою ще раз зустрітися з ним і висловити йому нашу шану і нашу синівську любов.

«Пригадую, – розповів Глава УГКЦ, – як одного разу Блаженнішого Любомира спитали, що він хотів би сказати багатим людям. Він просто відповів: «Я би хотів їм побажати більше ходити на похорони». Можна сказати, що хто приходить сьогодні туди, де спочиває Блаженніший Любомир, то стає справді багатим. Бо зустрічає в його особі вічну мудрість та вічну людяність і доброту». «Гадаю, – вважає

духовний лідер греко-католиків, – що кожен із нас відчуває, що в цей вечір ми стали багатшими. Саме через те, що ми ще раз могли почерпнути з тої вічної скарбниці духовності, мудрості, людяності Блаженнішого Любомира, слухаючи історію його життя, історію життя його сім'ї, а відтак слухаючи його настанову, яку він залишив нам у Патріаршому соборі, коли ми святкували річницю його архиєрейського служіння».

Глава УГКЦ нагадав, як Блаженніший Любомир любив молодь... «Усі свої ювілеї він хотів святкувати саме з молоддю. Пригадую, я ще був віце-ректором Львівської духовної семінарії. Ми тоді приїхали були до Києва святкувати його 75-літній ювілей. Святкування було дуже урочисте. Був президент, інші достойники... Мене тоді вразили його слова: «Ви так сьогодні мене всі гарно вітаєте... Але я вже трошки старший чоловік і маю право

бути диваком. Знаєте, не з вами я хочу святкувати свій ювілей, а з українською молоддю». Я дуже дякую всім вам, бо не бачу тут старих людей. Тут зібралася сама молодь, незалежно від того, скільки нам сьогодні є років. Блаженніший Любомир тішиться нашою присутністю», – наголосив Глава Церкви.

Особливо Предстоятель подякував «Поколінню Любомира». «Ви плачете не тільки пам'ять про Любомира, а й реально втілюєте в життя все те, чим він жив сам. Знаю, що вашим гаслом є кредо Бла-

женнішого Любомира «Бути людиною», – звернувся він до молодих людей.

Архиєрей відзначив, що всі ближчі співпрацівники світлої пам'яті Блаженнішого Любомира знають, що коли відбувалася якась подія в Церкві, зокрема, де він брав участь, навіть коли просто говорив слово, то завжди себе запитував: «Як те, що я роблю зараз, допоможе нам стати кращими?»

«Я б хотів побажати від імені Блаженнішого Любомира, переживши цей ювілей, цю зустріч, переживши ще раз почуття вдячності й любові до нього, щоб ми стали кращими. А тоді кращою стане наша Церква, кращим стане наш український народ і кращою стане наша Україна», – запевнив Глава УГКЦ.

«Блаженніший Любомире, ми знаємо, що ти нас чуєш. Ми вітаємо тебе з днем народження. Ми хочемо бути з тобою і хочемо ставати кращими. Нехай так станеться», – сказав насамкінець Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

«Справжня свобода передбачає відповідальність, передусім – перед Богом, а відтак – перед власним народом», – єпископи УГКЦ

Поняття свободи містить у собі дві складові: свободу від гніту, поневолення, пригноблення, визиску та позбавлення прав, а також свободу до вільного самовизначення, свободного вибору власної дороги розвитку, безперешкодного втілення в життя дарів і талантів окремих осіб і всього суспільства. Про це йдеться у «Посланні» Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ з нагоди сторіччя відновлення української державності. У «Посланні» його автори зазначають, що їхні «міркування є душпастирськими та виходять з Євангелія, вчення Церкви і досвіду наших великих попередників».

«Тривалі національно-визвольні змагання нашого народу незмінно супроводжувалися великим прагненням звільнитися від різного роду чужинецьких поневолень і здобути право свободно вирішувати долю власної країни, власного народу та власної родини і таким чином

реалізувати у своєму житті дар свободи, який людина і народи отримують від свого Творця», – пояснюють єпископи УГКЦ.

Утім, свободу не слід у жодному разі плутати зі сваволею чи беззаконням. Справжня свобода, передбачає відповідальність, передусім перед Богом, а відтак – перед власним сумлінням і народом, якого ми є вихідцями і до якого маємо привілей належати.

«Ми, віруючі люди, розуміємо і віримо, що справжня свобода виростає з Божої волі і будується на дотриманні Божого закону. Слушно зауважував свого часу Блаженніший Любомир: «Господь створив нас вільними. Ніхто так не шанує нашої свободи, як Бог. Але ми не маємо відваги бути вільними. Бо бути вільним – це означає бути відповідальним». Тому свободи слід учитися, щодня її утверджувати в собі, щоб не потрапити в кормигу гріха і пристрастей, які засліплюють,

обмежують, поневолюють людину і народи!» – наголошують автори «Посланья».

Вони зазначають, що справжня свобода гарантує перемогу і нездоланність людини та народу перед лицем тиранії і поневолень. Про це також влучно висловився Блаженніший Любомир: «Влада боїться свободи в серцях набагато більше, ніж голодного бунту. Бо голодного можна купити, а вільного – тільки вбити».

«Сьогодні наш народ з великою самопожертвою обстоює власну свободу і гідність. Однак ми повинні пам'ятати, що першим тереном, на якому слід виборювати та утверджувати справжню свободу, є простір людського духу, відкритого до божественної правди і готового з довірою коритися спасенній Божій волі. Для віруючої людини дорогою до справжньої свободи є дорога Заповідей Божих», – читаємо у «Посланні» Синоду Єпископів Києво-Галицького

Верховного Архiepіскопства УГКЦ з нагоди 100-річчя відновлення української державності.

Департамент інформації УГКЦ

Настоятель Гарнізонного храму – про підтримку, складнощі війни та найбільше своє досягнення

о. Степан Сус – священик, який «став десантником», щоб заслужити повагу

Отець Степан Сус – активний та відкритий львівський священик, настоятель Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла, голова Центру військового капеланства Львівської архиєпархії УГКЦ. Це священик, що завжди тримає свої двері відчиненими, аби допомагати тим, хто цього потребує

ПРО ТЕ, ЩО ВИМУЧУЄ

– Я стараюся завжди бути відкритим до людей. Бо люди потребують уваги, доброти, любові. Вони потребують, щоб їх хтось вислухав, щоби хтось присвятив їм час. Чи це вимучує? Так, вимучує. І коли ти за один день стільки всього перепускаєш через себе, пережити це не завжди просто.

От, наприклад, в мене є такі дні, коли вранці може бути свята Божественна Літургія, потім – два шлюби, потім – хрестини, потім – відвідини психіатричного відділення на Кульпарківській (отець Степан теж працює там капеланом), а ввечері – реанімаційне відділення військового госпіталю. І у всіх цих локаціях я бачу різні ноти людського життя. Бачу радість і смуток, бачу, як хтось народжується, хтось – помирає, а ще хтось – одружується. І в такі дні я повинен бути відкритим до всього, я мушу всіх розуміти. Бо не можна бути на шлюбі сумним через те, що дві години перед тим ти був у реанімаційному відділенні і прощався з людиною, яка могла ще одружитися, створити сім'ю, але померла. Ти маєш приїхати до тих, хто одружився, і радіти з ними. А з тими, хто помирає, мусиш просто помовчати.

ПРО УДАРИ СЛОВАМИ

– Війна – це взагалі окрема історія. Бо вона завжди залишає дуже глибокі рани. Глибокі рани і біль, тому що хтось залишається живим, а хтось – гине. І той, хто залишається живий, потім не може примиритися з тим фактом, що його товариш, який стояв поруч з ним, в окопі, загинув. Дуже часто хлопці, які вижили, вважають, що це несправедливо, що вони теж мали загинути. Те саме стосується і родичів, а особливо родичів тих хлопців, які загинули, бо вони можуть

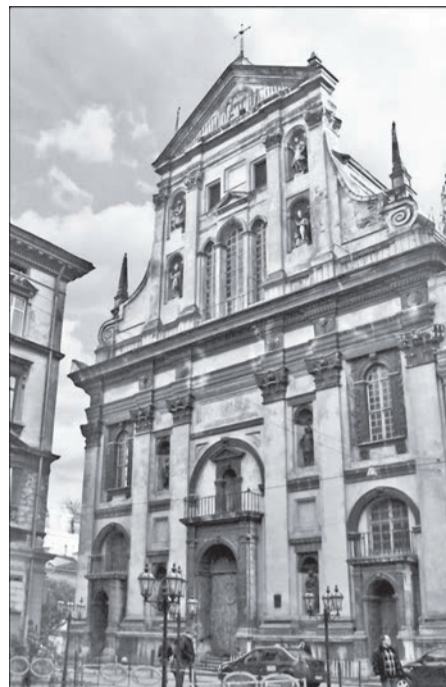
не сприймати тих, які залишились живими. Самі, не розуміючи своїх слів, кажуть: а чого це наші рідні загинули, а от ти – живеш? Яке ти маєш право жити далі? У такі моменти військовий, який почув таке, приходить з цим болем до храму, не знаючи, що робити. І таких духовно-психологічних проблем є дуже багато. Більшість цих хлопців не вимагають відповіді одразу: вони хочуть від священика, щоб той їх просто вислухав.

ПРО МАРШ-КИДКИ

І СТИБКИ З ПАРАШУТОМ

– Я розпочинав працю як капелан ще багато років тому. І тоді мало хто розумів, чим я займаюся. Коли ж казав, що капелан, то люди не розуміли, чим я відрізняюся від інших священиків. Це вже сьогодні таке слово є часто вживаним і популярним.

15 років тому Збройні Сили України склалися переважно з офіцерів чи військовослужбовців, які пройшли «радянську школу». Тобто у них взагалі було своє власне ставлення до Церкви. І коли вони бачили у військовій частині священика, капелана, батюшку, святого отця, – а кожен називав їх по-різному, – для них це було щось дивне. Щось, що не вписувалося в їхній стиль життя, в їхню тогочасну ідеологію. У військових тоді було не надто

здорове уявлення про Церкву, і вони, з одного боку, не розуміли, що священик може робити в армії, а з іншого – думали, що священик вміє лише молитися – і все. Але ми, капелани, почали брати активну участь у їхньому житті, і не тільки духовному. Особисто я тоді поставив собі за мету, що буду робити все те ж, що роблять мої курсанти. Є марш-кидок – біжу з ними марш-кидок, стрибають вони з парашутом – йду стрипати з парашутом, є якісь навчання на полігоні – їду на полігон, є якась екскурсія – їду на екскурсії, ходять у формі – і я вдягаю камуфляж. І коли я пробіг з десантниками свій перший марш-кидок, то вже міг говорити перед ними три-чотири години, і вони всі мене слухали. До того ж часу вони не вважали, що я є тією особою, яка заслуговує на їх увагу.

ПРО ВИТИРАННЯ СЛІЗ

– Проблеми, які переживають всі люди, торкаюся і військовослужбовців. Найперше – це стосунки в сім'ї, з батьками, з дружинами, з чоловіками, з дівчатами. Наприклад, одна із ситуацій: він – на військових навчаннях, місяцями не буває вдома; дружина – сама сидить з дитиною. Тут щось стається – щось, із чим вона не може впоратися сама. Тоді від безвиході вона пише йому смс: «Я з тобою

розлучаюсь». Він їде додому, дружини там вже немає. Їдеш із ним поговорити, тому що він – дорослий дядько – плаче, йому важко, і його треба підтримати. Тобто є різні обставини, коли священик просто мусить бути поруч. Щоби мовчки витерти сльози таким кремезним, сильним, мужнім, відважним чоловікам, які є героями України, але теж мають моменти, які їх болять. Треба розуміти, що у тих героїв теж є ситуації, коли їм важко, коли їм складно сприйняти чи зрозуміти. І ти як священик повинен допомогти правильно пережити різні життєві ситуації.

ПРО ВБИВСТВА

– Якщо військовослужбовці знають, що в їхньому середовищі є священик-капелан, знають, де знаходяться його двері, і що в них без страху завжди можна постукати, вони йдуть до нього, адже знають, що ця людина є їхнім другом, психологом, радником, братом і навіть для декого – батьком.

Я іноді отримую о 3-й, 4-й ночі смс-повідомлення, бо у хлопців, які сидять в окопах, з'являється вільний час. Вони пишуть, що там, на війні, вони вбивають людей і не знають, чи простить їм це Бог. І я стараюся пояснювати їм, що це війна, і вона ставить перед нами зовсім інші виклики. І що більшість речей, які ми робимо у військовий час, ми би ніколи не робили в мирному житті. А ще, що наше головне завдання – це оборона. Прикро, що під час оборони гинуть люди, але це один із таких крайніх способів захистити свою землю.

ПРО ГОЛОВНЕ ДОСЯГНЕННЯ

– Для мене таким є відкриття Гарнізонного храму у Львові. Я би сказав, що моїм головним досягненням є те, що я не розчарувався в тому, що є можливо. Бо в один момент... А я як зараз пригадую цей 2008 рік... Я стояв у Гарнізонному храмі поміж трьох мільйонів книг і впливав себе на думці, що я, можливо, єдиний, хто справді вірить, що ці книги можна вивезти з храму в інше місце. Тоді на мене дивилися як на якогось дивака, який жевріє фантастичною ідеєю. Я казав: давайте щось робити! – а мені відповідали, що це нереально, що потрібно майже 16 років, аби вивезти ті три мільйони книг. Я тоді просто зупинився і сказав про себе: «Боже, якщо Ти казав, що можна гори переносити з однієї точки в іншу, якщо Ти казав, що по вірі вашій буде Вам дано, то я в цьому абсурді кажу, що я вірю, що ті книжки можна перенести в інше місце».

Тепер мрію завершити реставрацію храму апостолів Петра і Павла. Я хотів би побачити це ще за свого життя. Я думаю, що багато людей хотіли б побачити, як виглядають розписи, які є дуже цінними. І, можливо, коли ми їх відреставруємо, то люди зрозуміють, наскільки.

Джерело: «Львівська газета»

Презентовано книжку про 99-літнього ієромонаха-українця з Гроттаферрата

У Центрі Андрея Шептицького УКУ у Львові презентували книжку про ієромонаха-українця, який дотепер живе в італо-албанському монастирі Гроттаферрата. Саме в цьому місці перебував Патріарх Йосиф після звільнення з «країни ГУЛАГу» у 1963 році. «Скромний син землі Перемиської – отець Партеній Петро Павлик» – така назва книжки авторства Люди Бублик, докторки філософії Українського Вільного Університету в Мюнхені, перекладачки.

Під час події говорили про життєвий шлях о. Партенія та його поступ на іконописній і науковій ниві, розглянули феномен появи українського монашества в італійському монастирі східного обряду. У презентації взяли участь владика Гліб (Лончина), єпарх УГКЦ у Великій Британії, та о. Іван Дацько, президент Інституту екуменічних студій УКУ та колишній секретар Патріарха Йосифа.

Особа о. Партенія є непересічною тому, що він сьогодні – один з небагатьох свідків доби розквіту українського монашества у підпіллі та за кордоном у часи панування тоталітарного режиму з «єдино

правильною» ідеологією-релігією. Це представник «старої інтелігенції», феномену, коли освіченою можна було назвати людину, яка знала кілька європейських і давніх мов. Це іконописець та реставратор, учений-мистецтвознавець, автор численних статей, рецензій до українського греко-католицького журналу «Богословія».

На прикладі життя о. Партенія Павлика можна досить виразно змалювати історію Гроттаферрата (монастир св. Ніла) у XX столітті. Адже у той час чисельність братії доходила до півсотні, при монастирі діяла друкарська та реставраторська майстерні. Зокрема, ще один монах-українець Йосафат Кирило був знаним в околиці реставратором книжок та стародруків. Він навіть спричинився до реставрації стародруків після повені у Флоренції, коли постраждало чимало артефактів всесвітньовідомого музею Уффіці (Uffizi). За таку титанічну роботу він отримав найвищу нагороду

від тогочасного італійського президента Джузеппе Сараґата.

Наразі історія українського монашества у Гроттаферрата не є вивченою, ця тема залишається відкритим полем для наукових досліджень. Непересічним є той факт, що кандидати-українці до цього монастиря приїжджали не з Львівської архієпархії, а з Перемиської єпархії. Цьому сприяв єпископ Йосафат Коциловський, а італо-албанці, у свою чергу, радо приймали українців до монастиря.

Модератор зустрічі й директор Інституту історії Церкви УКУ Олег Турій зауважив, що ця книжка написана з любов'ю до особи та її життєвих занять і цінностей.

Під час презентації владика Гліб (Лончина) продемонстрував присутнім кілька оригінальних видань, які були підготовлені у друкарні Гроттаферрата, зокрема – Євангеліє 1946 року видання. «Церковнослов'янські

Цікавою є історія створення цієї книжки. Авторка Люда Бублик брала участь в одній із літніх шкіл у Римі, де вивчали діяльність Патріарха Йосифа (Сліпого). Випала нагода поспілкуватися з о. Партенієм, який, як вже було згадано, перебував у монастирі Гроттаферрата, коли Патріарх Йосиф прибув туди для кількатижневого відпочинку після звільнення. На той час авторку цікавили факти, пов'язані виключно з постаттю Патріарха, проте коли за кілька років вона натрапила на аудіозапис інтерв'ю, то відкрила для себе постать самого о. Партенія і вирішила написати про нього статтю. Матеріал вийшов завеликим, тому погодилися видати брошуру, та коли с. Модеста Сенік, ЧСВВ, познайомила Люду Бублик з родиною ієромонаха, то в результаті видали книжку, багату на спогади, свідчення та фотографії.

У презентації цього видання взяла участь також родина о. Партенія, яка проживає у Львові.

та грецькі книги, часослови. Вони надрукували всі церковні книги, які ми сьогодні живимо. Цим найбільше займалися українські монахи – бр. Йосиф, бр. Юрко. Дуже добрим спеціалістом з оправи та реставрації був бр. Йосафат. Українців у цьому монастирі було кілька десятків», – зауважив владика Гліб.

Отець Іван Дацько згадав про складання іспиту з мистецтвознавства у о. Партенія та більше розповів про

історію Гроттаферрата, заснованої на початку XI століття св. Нілом разом зі св. Бартоломеєм. Це була обитель для монахів грецького та албанського походження.

Свого часу процес латинізації ширився у православному монастирі Гроттаферрата до тої міри, що Папа Лев XVIII заборонив монахам під страхом екскомуніки переходити на латинський обряд. У 1957 році у Гроттаферрата було до 50 монахів. Нині ж у цій обителі – фактичне запустіння.

За матеріалами: РІСУ

Колишня атеїстка і прихильниця абортів розповіла, як Бог перетворив її життя

«Неймовірно, що я зараз тут, на заході, присвяченому життю і любові до дітей. Чому? Бо був час, коли я могла б подумати, що діти можуть бути неприємністю і занепокоєнням, – ділилася своєю історією Трілл Ньюбелл на третій щорічній конференції «Євангелісти за життя». – Був час, коли я думала, що діти – це не важливо. Я була членом руху, спрямованого на захист свободи вибору народження дітей».

Ньюбелл пояснила, що хоча вона й виросла в люблячій сім'ї, і батько вчив її, що важлива любов до людей усіх рас і походження, та вона ніколи не розуміла вповні концепцію особистості в утробі матері, оскільки не вірила, що діти в утробі матері – вже маленькі люди. «Мої погляди ставали все більш радикальними в підлітковому віці», – визнала вона.

Під час роботи в літньому таборі, коли їй було всього 19 років, Бог був милостивий до Ньюбелл і помістив її в одну кімнату з дівчиною, яка дуже любила Ісуса і проповідувала їй.

«Мені було 19 років, я була виховником в приватному таборі, а вона – моєю помічницею, і ми проживали в одній кімнаті. Я ніколи не забуду те, як вона сиділа на ліжку і читала свою Біблію. Якось я запитала у неї: «Що ти робиш?» Вона сказала: «Проводжу добре час».

«Я завжди вважала, що християни якісь божевільні, і я подумала: «Якщо ти мені почнеш проповідувати, я вдарю тебе цієї Біблією, – продовжила вона. – Згадуючи про ті моменти свого життя, я зараз розумію, як радикально Бог змінив моє життя і серце після цього».

Ньюбелл розповіла, що вже вночі вона плакала, сповідувала свої гріхи і розповідала своїй помічниці історію свого життя. Проте визнала, що не віддала своє життя Христу тієї ночі, оскільки в неї був хлопець і вона не хотіла припинити з ним стосунки: у 22-річному віці Ньюбелл вже мала досвід двох розірваних заручин.

«Я пам'ятаю, як я прийшла до церкви і почула християнський гімн «Rock of Ages». Там є рядок: «Очисти мене, Спасителю, або я помру», – згадувала вона. – В той момент я зрозуміла, що мені потрібен Спаситель. Моє життя відразу змінилося. Господь радикально змінив моє життя».

Ньюбелл сказала аудиторії, що друга глава Послання до Ефесян дуже добре ілюструє її життєвий шлях. «По милості його врятована. Це була благодать, яку я не шукала, благодать, яку я не знала. Бог чудесним чином врятував мене... Бог бере духовно мертвих людей і дає їм воскресіння життя. Це те, що Він зробив. Він узяв мертву дівчину і дав їй воскресіння життя. Бог радикально змінив у мені все. Він перетворив моє серце; Він також змінив мій розум, змінив мій світогляд».

Тільки тепер Ньюбелл почала розуміти, що теж була створена за образом і подобою Бога, і це усвідомлення змінило її сприйняття «всіх людей». Коли вона дізналася більше про те, що важливо для Господа, вона почала розуміти, що її погляди на такі речі, як аборт, не відповідали її новій вірі.

«Все моє життя має значення для Господа. Я кожен день зустрічаюся з Ним в різних ситуаціях», – запевнила вона.

«Коли я стала християнкою у віці 22 років, Господь став моїм Отцем. Я зрозуміла, що таке бути сиротою. Господь допоміг мені зрозуміти, що моє прагнення до рівності і гідності людей, створених на Його образ ... було Його бажанням».

Ньюбелл також розповіла, що її бойфренд Терн на той час теж погодився прийняти Христа. Зараз вони вже 15 років одружені і мають двох дітей: «Бог бере духовно мертвих людей і дає їм життя. Він примирив нас спочатку з Собою, а потім – одного з одним, – пояснила вона. – Ось що я хочу, щоб ви знали. Моє свідчення радикальне, якщо ви знали мене, коли мені було 19-20 років; Ви в курсі, яка я була і як ставилася до Бога та християнства».

Своє свідчення Ньюбелл розповіла безпосередньо перед «Маршем за життя» – щорічним заходом, спрямованим на запобігання практиці і визнання законності абортів.

Джерела: cni.news, catholicnews.org.ua

Їхні серця з'єднала Революція, а благословив Гарнізонний храм

Коли дізнаєшся про такі історії, як та, то починаєш усвідомлювати, наскільки ж універсальним та незмінним осередком є Гарнізонний храм свв. апп. Петра і Павла Львівської архієпархії УГКЦ.

Трохи більше року тому, 16 листопада 2016 року, настоятель храму отець Степан Сус повинчав закохану пару, яку об'єднала Революція. Два міста, дві країни, два різні світи зійшлися в один і створили сім'ю у стінах військового храму Львова, священної святині усієї України.

Олена і Карл. Вона жила у Києві, а він – у Копенгагені. Далі розповідає Олена про своє знайомство з отцем Степаном Сусом.

– Мій чоловік Карл Плеснер познайомився з о. Степаном Сусом під час подій Майдану. У той час о. Степан допомагав нашій спільній ініціативі «Е+», яка займалася реабілітацією потерпілих з обох боків барикад. Тоді я за благословенням Блаженнішого Святослава утворила її з одностороннім. Основною метою діяльності організації є сприяння надання реабілітаційної, соціальної та іншої допомоги постраждалим під час революційних подій на Майдані та інших протистоянь в Україні.

Відразу після завершення Майдану о. Степан Сус допоміг нам організувати зустріч порозуміння між бійцями львівського спецпідрозділу «Беркут» та активістами Майдану у Львові (самооборонівці та інші). Зустріч пройшла у залі митрополії на Святоюрській горі, бо тоді Гарнізонний храм ще не мав свого приміщення для зустрічі.

РАЗОМ ОБИРАЛИ ЦЕРКВУ Й СВЯЩЕНИКА

Ми з Карлом обрали храм свв. апп. Петра і Павла, власне, через о. Степана. Спершу обрали священника для здійснення обряду вінчання. Мій чоловік – датчанин, зовсім нерелігійний, хоч і дуже духовний, та не розуміється на наших канонах і правилах. Та коли я поставила умову вінчання для спільного життя, він погодився на шлюб у моїй церкві, бо за час спілкування з УГКЦ через Блаженніших Любомира і Святослава, владику Василя Тучапця та о. Степана Суса Карл побачив у Церкві духовність, відкритість і справжність. І тоді Карл сказав, що погодиться на шлюб та бажає, щоби вінчав хтось зі священників, котрих знає, бажано англійських – щоби обряд був зрозумілий йому також. Тоді я запитала свого духівника – світлої пам'яті Блаженнішого Любомира Гузара (на той час я очолювала Патріарше товариство при Блаженнішому Любомирі і понад

десять років працювала з ним у Києві), та він не погодився через зір. Проте запросив нас на благословення до себе в каплицю в Княжичах після шлюбу.

Довго не роздумуючи, ми з Карлом одногослоно сказали, що запросимо о. Степана! І коли я його про це попросила, то він радо погодився. А далі справа була за формальностями – дозволом владики Йосифа Міляна та перенаправленням з моєї парафії св. Миколая Мирликійського на Аскольдовій могилі у Києві.

СПРАВЖНЯ ГУЦУЛКА І ВІНЧАННЯ ЗГІДНО З КАНОНАМИ

На вінчання не запрошували нікого, крім свідків, бо так вимагав обряд. Мій майбутній чоловік хотів, щоби було більше простору для нас і Таїнства, більше приватності, бо це був його перший досвід стояти у присутності Бога. Тому у храмі, крім нас з отцем, чоловічого квінтету і двох наших друзів-свідків зі Львова, було ще декілька «випадкових гостей». Мої батьки нас благословили у Києві і не їздили на вінчання, поважаючи бажання Карла.

Моя приятелька, художниця Зінаїда Ліхачова, подарувала мені старовіську весільну сорочку, а львівська дизайнерка Христина Рачицька швидко витягла зі своєї скрині гуцупський киттар і коралі. Я за походженням – гуцупка, тому мені це вбрання було дуже природне. Карлу воно теж дуже подобалося, і він після того часто каже мені: «My mountain woman», – посміхаючися з любов'ю.

ВІНЧАННЯ ПОДАРУВАЛО КАРЛОВІ БОГА

Обряд був двомовний. Під час вінчання у Карла постійно текли сльози. Він підсвідомо робив правою рукою рухи, немов хрестився, хоч і не умів. Потім він зізнався, що сам не розумів, що з ним коїться. Але знає точно, що відчував щастя і блаженство, яке ніколи раніше не досвідчував. Та й так сталася Божа воля!

Після шлюбу ми на правду за-

жили дуже щасливо. Для мене це було справжнє Боже чудо, свідчення досконалої Любові Творця до своїх створінь.

А ось як згадує ці небуденні миті свого життя Карл:

– То був особливий день. Саме три роки тому Олена та я познайомилися одне з одним. Вона зустріла мене в аеропорті та завезла на Майдан, який тоді був серцем Революції Гідності.

Наступні десять днів змінили моє життя. Я знайшов свою кохану в ті ж дні, коли бачив мертвих людей, застрелених снайперами під час трагічної кривавої стрілянини. Вона була для мене героєм. Вона очолювала службу волонтерів, яка евакуювала поранених до 11 країн Європи.

Зараз вона змінила свою професію і є керівником нашої громадської організації та програми «Інженери порозуміння». Разом ми проводимо роботу з численними людьми в цій країні, які бажають відновити зв'язки після насильницьких конфліктів та дії корупції.

Наша історія йде рука-об-руку з історією України. Ми живемо у цьому світі разом, об'єднані в Любові. Олена – це кохання мого життя (LifeLove), і у мене на очах виступали сльози протягом усіх 50-ти хвилин під час нашого шлюбу 16 листопада.

У нас так багато спільного життя. І так багато ще, що потрібно зробити, тож я із нетерпінням чекаю на те, що відбуватиметься далі на нашому життєвому шляху.

Олена та Карл і досі подорожують із київського дому до копенгагенівського, але, коли випадає нагода завітати до Львова, вони неодмінно прямують до Гарнізонного храму.

– З часу вінчання ми вважаємо гарнізонний храм Петра і Павла нашою сімейною Церквою, – каже Олена, щаслива дружина Карла.

За матеріалами: Капеланство.info

Ювілей 130-ти ліття з дня народження о. Августина 1888 – 2018 рр.

Жива пам'ять мучеництва

Хто не знає минулого, не вартий майбутнього

4 лютого в с. Черепин Пустомитівського району на Львівщині зібралися вірні в місцевому храмі Стрітіння ГНІХ на заупокійну Божественну Літургію за службу Божого о. Августина в ювілей 130-річчя з дня народження. Так у храмі і на могилі отець Григорій Пашко разом з парафіянами відновив історичну справедливість після так довго замовчуваного страху в селі (наслідок трагедії, що сталася 21 березня 1944 року). Отець-декан Олег Пігій та священники деканату відслужили також заупокійні Літургії у навколишніх селах Давидів, Старе Село, Шоломинь, Вовків, Селисько, Чижиків, Звенигород, Відники, Гринів, Коцурів, Будьків, Зубра і Пасіки-Зубрицькі.

о. Августин-Клемент Цебровський і його дружина Олександра жили для Бога та людей і померли як мученики за віру. Сім'я Цебровських на правду була для всіх прикладом християнського життя.

Народився отець 4.02.1888 в с. Романове на Тернопільщині. Закінчив гімназію, семінарію і почав свою душпастирську працю в 1922 році в с. Черепин. Його без перебільшення можна назвати зразковим священником. Він любив душпастирство, бо в іншому разі не зміг би зробити стільки доброго й залишити глибокий слід у пам'яті своїх парафіян. А пам'ятати цього священника маємо справді за що. Це він у селі запровадив дуже багато нововведень і в усьому надавав духовну і матеріальну допомогу. За роки його душпастирства духовна освіта, побут, культура і матеріальний добробут селян значно покращилися. За його ініціативи було зведено двоповерхову цегляну читальню з балконом «Просвіта». Отець утримував дитячий садочок «Сонечко», який з допомогою жінок у селі організувала дружина священника Олександра.

Для «Просвіти» священник придбав понад 350 книг і журналів. Працювали гуртки: драматичний і вокально-танцювальний «Луг», для якого священник придбав 10 духових інструментів. Разом з дружиною заснував магазин господарських товарів, а згодом – кооперативну спілку.

З благословення о. Августина-Клемента ансамбль «Луг» і духовний оркестр виступали в селах та Львові, привозили з виступів гроші і цінні подарунки. Андрій Мостович та Олександр Марченко – студенти університету – часто читали в читальні українські твори, проводили лекції, а шкільна молодь і юнацтво виступали в українських строях з концертами і виставами до річниць Тараса Шевченка, Івана Котляревського, Лесі Українки.

29 жовтня 1933 року «Луг» взяв живу участь у проведенні Свята Жалоби. В одностроях всі йшли на Божественну Літургію та панахиду за померлих з

о. Августин-Клемент Цебровський

голоду на Великій Україні. Отець Августин-Клемент вважав релігійне виховання основою виховання дітей і молоді. Він сформував осередок «Рідної школи» і «Союз українок», відремонтував будівлю школи і купляв книги для школи, особливо для бідних дітей і сиріт.

Священик також придбав необхідні книги для храму, хору і молодого дяка Іллі Думанського. Серед його вихованців було троє хлопців, які вчилися в семінарії при його матеріальній підтримці: Роман Шеремета, Андрій Машталір (убитий 1944 р.) та Андрій Парис (закінчив семінарію, став сотником і був розстріляний в 1944 р. НКВС).

Після відвідин домівок парафіян священник сім'я допомагала потребуєчим харчами, одягом, різними матеріалами, медикаментами (дружина священника виконувала функції медсестри і лікаря).

За час свого душпастирювання о. Августин-Клемент змінив життя в церкві і в селі саме за допомогою молоді. У неділі та свята всі миряни і діти приходили на богослужіння у храмі, по п'ятницях і суботах – на заупокійні Божественні Літургії. Після весілля молоді мали посадити біля храму дерево (о. Августин-Клемент купив у поляка землю), під час весілля «за браму» не брати горілку, а лише гроші і купляти за них книги та журнали. Таким чином у ті часи у селі викоринили пияцтво.

За це селяни дуже любили й шанували отця Августина та його дружину – тиху, лагідну й побожну жінку, яка понад усе любила Бога і дітей (своїх не було).

Самовіддана душпастирська праця отця Цебровського в селі Черепин (1922-1944) для добра Церкви й народу викликала лють у ворогів українства. Це й підштовхнуло їх до сатанинського вчинку – вбивства духівника, людини, змістом життя якої була любов. А разом із ним убили 17 невинних, мирних, добрих християн. Розправа вбивць над ними та дружиною священника, котрій вони по-блюзнірськи заявили, що, мовляв, «з тебе зробимо хрест», і таки розстріляли її

їмось Олександра Цебровська

навхрест, сталася ввечері 21 березня 1944 року, коли в село увійшла польська боївка і почала жорстоку розправу.

Василь Лаба пише в своїй книжці, що «існує теж підозра, що діяти вони могли в погодженні з НКВД чи гестапо, адже обом сторонам була вигідна взаємна боротьба поляків з українцями». Мабуть, тому в архівах ніде немає нічого про цю подію, тож і надалі залишається актуальним відповідальне завдання об'єктивного відтворення історії цих подій на підставі комплексного вивчення всіх можливих джерел.

На похорон приїхало п'ять отців; прийшли братства з хоругвами з сіл Шоломия, Селисько, Товців, Будьків, Милятичі... Життя цих жертв, яке було втіленням любові до Бога, людей та України, повертається до нас у спогадах, живе в наших молитвах і залишається для всіх поколінь зразком та уроком – великим уроком любові до всього свого рідного.

Дуже багато випадків є за молитвою і до о. Августина...

І головне. Коли вирішили збудувати в селі новий храм, то довго шукали місце – як у самому селі, так і поза ним. А сталася так, що вже потім зрозуміли, що нове місце – особливе: храм святої Ольги УПЦ КП поставили якраз на місці пролиття невинної крові отця та їмості, поруч з будинком, де вони колись проживали.

Задля збереження пам'яті та пошанування священника-мученика нашого села і Церкви та популяризації його особи і праці було видано буклет про слугу Божого о. Августина. За допомогою отця-декана Олега Пігія цей інформаційний буклет було поширено по селах Звенигородського деканату.

За часів уже незалежної України на честь о. Августина та Олександри Цебровських було встановлено меморіальну дошку на будинку у Черепині, де вони проживали.

18 серпня 2016 року Митрополит Ігор (Возняк) видав декрет про початок беатифікаційного процесу слуги Божого о. Августина-Клемента Цебровського.

Анастасія КОЛТУН,
с. Черепин

Соціальна справедливість та її значення для людини

Серед багатьох чинників, які формують суспільні взаємовідносини та впливають на розвиток цілого суспільства, виокремлюється один дуже важливий – соціальна справедливість. Її наявність у суспільстві вказує на його вже сформовану зрілість.

Що ж є справедливістю? Згідно з суспільним вченням Католицької Церкви, справедливість «... полягає в постійному і твердому бажанні віддати Богові і ближньому те, що їм належить» («Компедіум соціальної доктрини Церкви» – КСДЦ, 201). Віддаючи належне Богові та ближньому, людина звершує справедливість, стає причетною до гармонізації суспільних взаємовідносин.

Важливим елементом у поширенні справедливості серед людей є наявність місного духовного зв'язку з Творцем, власної внутрішньої єдності та єдності з іншими людьми і створіннями. Її цінність важко переоцінити, адже справедливості передує любов, яка є Божим даром. Перебуваючи в єдності з Творцем, людина через любов оновлює уражений гріхом світ, стає причетною до поширення миру, який є плодом справедливості.

Прагнення до справедливості є «...закорінене в глибині людської душі» (КСДЦ, 40). Саме тому людина повинна докладати зусиль у пізнанні себе. У такий спосіб вона зможе пізнати власну гідність, стане здатною бачити гідність інших людей, зокрема, вбачати у кожному з них особу, індивідуальність. Зрештою, вона стане здатною любити ближнього як себе самого (пор. Мт. 22, 39) і зможе віддати те, що йому належить, тобто звершити справедливість.

Стаючи справедливою, людина відкриває для себе справжній духовний горизонт для дій. Людська особистість перетворюється зі слухача слова на виконавця (пор. Як. 1, 22). Вона стає здатною бачити по-новому навколо себе голодних, спраглих, чужинців, нагих, хворих, тих, хто у в'язниці (пор. Мт. 25, 35-36), та здійснювати реальні зміни у соціумі. Саме це відіграє ключову роль у поширенні Царства Божого в суспільстві та осягнення його людиною.

Спостерігаючи за Революцією Гідності в Україні, можна зазначити, що українське суспільство не тільки внутрішньо дозріло до захисту своєї гідності, а й пішло набагато далі, віддаючи життя найкращих синів та дочок за гідність і свободу. Однак і досі не тільки в Україні, але й у світі, присутній соціальний гріх – не тільки той, що завдає шкоди гідності і честі ближнього, а також і той, що порушує права людини, починаючи вже від права на життя, яке має немовля у лоні матері. Жертва Героїв Небесної Сотні для суспільства сьогодні мала би стати рушієм викоринення цього гріха, поширення справедливості у всіх прошарках суспільства. Тільки так зможе запанувати мир в Україні і світі, а найголовніше – в людській душі.

о. Ігор Тріль

Актуальна тема

Щасливі пари не виставляють свої стосунки напоказ у соцмережах

Ми живемо в час, коли для деякого статус у соціальній мережі означає значно більше, ніж те, що відбувається в реальному житті. У нас складається певне враження про людину завдяки її дописам в Фейсбуці чи фотографіям. І через це ми дуже часто помиляємось.

Однак не всі виставляють своє життя напоказ. Ось кілька причин, чому цього не роблять щасливі пари.

1. Коли люди щасливі разом, вони живуть реальним життям

Якщо в реальному житті все добре, щасливі пари не бачать сенсу в тому, щоб витратити час на листування в інтернеті та доказувати своє щастя іншим. Це не означає, що вони ніколи не фотографуються чи не перевіряють свої сторінки в соцмережах. Просто такі люди настільки задоволені своїм життям та стосунками, що не бачать необхідності відволікатись на щось інше.

2. Будь-яка пара, яка виставляє свої проблеми напоказ, нічого з цього не отримує

Найгірший спосіб вирішити певні непорозуміння в стосунках – це писати про них в соцмережах. Через це конфлікти можуть лише загостритись.

3. Відчуття справжнього щастя з'являється просто через присутність коханої людини

Ви абсолютно нічого не отримуєте від постів у Фейсбуці про те, наскільки ви щасливі зі своїм партнером. Насолода – це просто бути разом, а не писати про це. Для людей, які розуміють це, пости в соцмережах не викликають захоплення.

4. Ніхто не повинен комусь щось доводити

Пари, які по-справжньому щасливі, не використовують один одного, щоб довести іншим, наскільки вони щасливі. Вони разом, тому що хочуть цього, і їм байдуже, є галочка в соцмережі «Зустрічається», чи ні.

5. І найголовніше

Вчені з'ясували, що люди, які не користуються соціальними мережами, більш щасливі. Вся справа в тому, що вони не порівнюють себе з колегами та друзями, які можуть бути у чомусь кращими чи щасливішими.

Проблема в тому, що ми часто забуваємо про головне, а це – наше реальне життя, стосунки, досвід та почуття, а не безкінечна гонитва за популярністю в мережі.

Тож якщо ви теж мрієте про хороші стосунки, задумайтесь над тим, що і як часто ви пишете у себе на сторінці в соцмережі.

Джерело: mizky.com

Український вчений довів, що молитва змінює кров і дійсно лікує

Усі з нетерпінням чекають дня Святого Миколая — й діти, й дорослі. Перші чекають подарунків, а другі вірять, що Микола-Чудотворець змінить життя на краще. На його честь зведено багато храмів, у церквах є особлива служба для Миколая. А молитва до Миколи-Чудотворця вважається однією з найсильніших. Люди вірять, що завдяки їй можна допомогти собі чи близьким зцілитися, уникнути біди, змінити життя на краще.

Загалом, чи справді молитви мають цілющу силу? Вчений вирішив перевірити це експериментальним шляхом. Досліді тривали 15 років. Науковець брав венозну і капілярну кров у добровольців, робив її аналіз. А потім просив досліджуваного або когось із близьких читати молитву протягом 10-15 хвилин, подумки або вголос. Після цього знову робили аналіз венозної та капілярної крові. І вона різнилася!

Ще зі студенських років я займався дослідженням лейкоцитів – це клітини крові, які захищають нас від проникнення хвороботворних мікробів, – розповідає Михайло Лазорик, дослідник, кандидат медичних наук, автор 166 патентів та 15 ліцензій. – Я досконало вивчив явище фагоцитозу, коли лейкоцити пожирають інфекцію, визначають ферменти та деякі речовини у лейкоцитах і фагоцитах.

Пізніше я випадково виявив, що лейкоцити у капілярній та венозній крові мають різну активність, а також винайшов метод визначення цих клітин не лише у мазку (загальноприйняте визначення лейкоцитарної формули крові), а у системі Si, коли їх можна визначати у конкретних цифрах на літр, а також виявити кількість мікробів, поглинутих лейкоцитами (так зване мікробне число). А там виявив абсолютно інші закономірності, ніж у мазках. Зачепився за це, почав вивчати докладніше. Зокрема, вивчав ці зміни до та після різних хвороб, до та після впливу мінеральних вод, іглотерапії, лікування ваннами.

А як прийшла думка вивчити вплив молитви?

Я сам виріс у віруючій родині. Силу молитви ніколи не ставив під сумнів, адже віра є бездоказовою. Проте як науковець, я мав довести це у конкретних дослідженнях.

Адже відомо, що після молитви

та церковних піснеспівів людина почуває умиротворення, духовне полегшення. А що ж відбувається на фізичному рівні? Зокрема, з нашою головною рідиною – кров'ю? От це я і почав вивчати. Став шукати добровольців, що виявилось важкою справою. Просив людей помолитися над собою або щоб хтось інший молився над ними, вголос чи подумки. Люди, що зголосилися, були різної статі, рівня освіти, соціального статусу, професій, хворіли на різні недуги (був і атеросклероз, і гепатит В, і ревматизм). А от священнослужителів вирішив не долучати, щоб вони не піддавалися сумніву щодо цілющого значення молитви.

Перед дослідом брали капілярну та венозну кров, проводили її аналіз. Потім досліджуваний (або його знайомий) читав молитви 15-20 хвилин – це «Отче наш», «Вірую», «Царю Небесний», Псалом 50, до святих, до небесних покровителів. Після цього знову робили аналіз венозної та капілярної крові та визначали кількісні та морфо-функціональні властивості її клітин.

І що ж виявилось?

– Кров ставала іншою на клітинному рівні! Пам'ятаю, наш перший досліджуваний мав остеомієліт (гнійне запалення кісток стегна після важкої аварії). В аварії загинув його брат, а від болю у кістках чоловік страшенно мучився. Молитву читав не він сам, а спеціально запрошена особа. Коли порівняли показники крові до та після молитви, виявилось, що рівень одного з показників фагоцитозу був у шість (!) разів нижчим, ніж до експерименту! Цей перший випадок лише підтвердив, що ми на правильному шляху.

Усі подальші експерименти показали одне і те саме: після молитви агресивність інфекції в організмі падала. Особливо коли йшлося про гостру фазу

хвороби. Наприклад, ще одним добровольцем був чоловік з остеохондрозом хребта та перенесеним інфекційним гепатитом. Він сам читав комплекс молитов протягом 5-7 хвилин, а потім ще стільки ж часу слухав, як читали інші. Пацієнт загалом був віруючим та регулярно молився. Після молитов ми зафіксували зміну показників запалення – вони стали нижчими.

Загалом, у кожному випадку ми вивчали три групи показників: кількість лейкоцитів та їх складових – нейтрофілів та лімфоцитів у літрі крові, кількість тромбоцитів у літрі крові та показники фагоцитозу мазка на літр крові. В одних випадках показники змінювалися більше у венозній крові, в інших випадках – у капілярній (таке було, зокрема, у пацієнта, який проходив акупунктуру), бувало, що й в обох зразках.

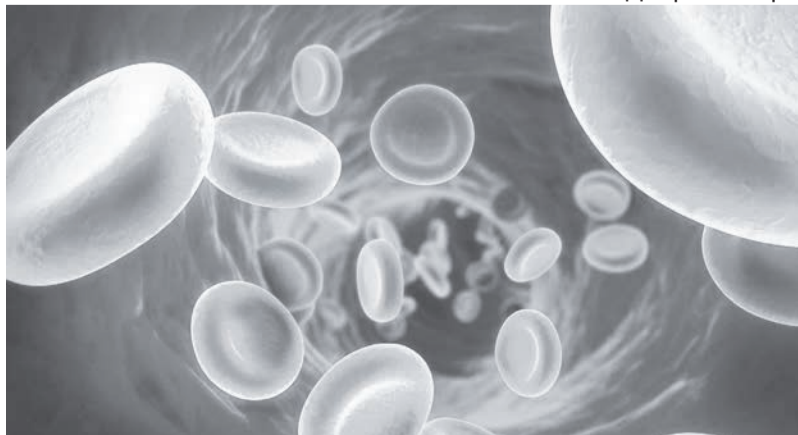
Для більшої достовірності визначення впливу молитви на клітини крові різних відділів судинного русла було зроблено кілька методиками – і за абсолютними величинами, а за їх значеннями, і за процентами змін. У кожному досліді ми виявили статистично достовірні зміни величин окремих показників клітин крові різних відділів судинного русла, що свідчить про те, що молитви є реальним чинником, який викликає зміни кількості та морфофункціональних властивостей клітин крові. А це, своєю чергою, є доказом того, що молитва дійсно впливає на організм на клітинному та субклітинному рівні.

Чи можна пояснити такий фізіологічний та клінічний ефект, спричинений молитвою?

– Молитва – це не просто слова. Це коливання певної частоти. Давно доведено, що молитва змінює структуру води. Адже феномен освяченої води на Хрещення – це не міф, а науковий факт. А людина майже на 80% складається з води. Тож, діючи на найголовнішу рідину нашого організму, молитва змінює його на клітинному рівні навіть у тому випадку, коли ви читаєте її подумки.

А коли вона промовляється вами чи чується, звукові упорядковані коливання додатково діють на організм людини і викликають зміни показників крові, зменшують запальні процеси, чинять цілющу дію.

За матеріалами: інтернет-джерела «Добрий лікар»

Піст як «антивірус» для пристрастей

Про те, що піст полягає не лише у стриманні від страв, а передовсім від поганих вчинків, чув, напевно, кожен. Літургійний текст стихир Вечірні середі першого тижня Великого посту поглиблює цю важливу тезу і роз'яснює її: «Звершуймо піст не лише стриманістю від страв, але й усуненням усяких тілесних пристрастей. Підкоряймо плоть, щоб не панувала над нами, і удостоїмось причастя Агнца – Сина Божого, що добровільно дав себе у жертву для спасіння світу, і будемо духовно святкувати воскресіння Спасителя з мертвих, а піднявшись на висоти, звеселятимемо Чоловіколюбця світлістю чеснот і добрих діл».

У наведеній вище стихирі з'являється один із ключових термінів великопосних богослужінь – пристрасті. На цю тему можна часто почути різні маніпуляції: мовляв, саме вчення про «пристрасті» християнство успадкувало від платонізму, і воно по своїй суті більше філософське, ніж богословське. Це перший закид. Другий – у тому, що говорити про боротьбу з пристрастями – якось антигуманно і скучно, або навіть безсенсовно, адже саме пристрастями – це те, що приваблює, запалює, наче додає життю «спецій».

Справді, вчення про «пристрасті» розвинули Святі Отці, які здебільшого були монахами (хоча далеко не всі) і перейняли багато парадигм з тогочасного уявлення про людину і світ. Але розвинули вони це вчення тому, що глибоко досвідчили таїнство людської особи і через духовний подвиг молитви та посту розкрили духовно-тілесний потенціал людської природи. Крім того, під пристрастями християнське вчення розуміє зовсім не людську активність, завзяття, запал, які є абсолютно нормальними і потрібними.

Стихира, яку співаємо сьогодні, дуже точно висловлює саму суть і ціль аскези – не стати поневоленими плоттю, а жити Духом (поняття, які часто зустрічаються в Святому Письмі, особливо в посланнях апостола Павла). На цьому хочу наголосити, що власне не тілом, а плоттю – гріховними, шкідливи-

ми тенденціями нашої істоти, які віддаляють нас від справжнього, Божого життя.

Стихира пов'язує також тему боротьби з пристрастями з темою святого Причастя. Це дуже важливий зв'язок, який, за моїм спостереженням, послабився в нашій сучасній церковній свідомості, а то й узагалі втратився. Чому? Через легковажне ставлення до таїнства Євхаристії. Ми начебто й постійно наголошуємо на важливості і необхідності Євхаристії для християнського життя, наголошуємо на тому, що вона є даром, який ми, хоч і незаслужено, приймаємо, але насправді ми трактуємо цей великий Дар вже як щось, що нам належить, як щось буденне, як щось звичне. Пора посту – це нагода зупинитися, щоби струсити порох, щоби прочистити скельця окулярів.

Звісно, ми своїми добрими вчинками і чеснотами не можемо удостоїти себе цього Божественного дару, однак своїми злими ділами і гріховними пристрастями ми можемо самі себе його позбавити, затемнити його божественне сяйво. Аскеза нас не спасає, – це очевидно, – але вона вишколює нас, тренує в нас опірність до згубних для нас потягів. Піаніст чи скрипаль роками щоденно витрачає години для випрацювання техніки гри не задля «техніки», а для того, аби могли заграти прекрасну музику, насолодитися нею, а також донести її до людей. Для усвідомлення величч дару вічного життя, який струмує з Євхаристії, нам слід працювати над собою. Шлях до Воскресіння – піст – прекрасна пора для цього.

Максим ТИМО, «ДивенСвіт»

Чому піст триває сорок днів?

Чи замислювалися ви коли-небудь, чому Великий піст триває саме 40 днів? Чому не десять чи п'ятдесят?

На перший погляд, відповідь лежить на поверхні: тому що Ісус постив в пустелі 40 днів. А чому Він обрав саме таку кількість днів, а не більше і не менше?

Якщо звернемося до Старого Завіту, то виявимо, що Ной провів в ковчезі ті ж 40 днів. Стільки ж днів перебував Мойсей на горі Синай, коли отримав скрижалі Завіту. Ше раз цифра 40 спливає, коли згадуємо, скільки років євреї блукали по пустелі.

Цікаво буде зазначити, що і вагітність триває в більшості випадків 40 тижнів.

Виходить, що цифра 40 завжди пов'язана з появою чогось нового, з народженням. У випадку Ноя – це нове народження світу. У випадку Мойсея – народження народу Завіту. Для ізраїльтян-кочівників починався новий період не просто осілого, але вільного способу життя на своїй землі і в своїй країні.

Чому Ісус постив 40 днів? Тому що в цей момент відбувається народження нового Ізраїля, примирення з Богом народу, у якого Закон написаний в серцях, а не на кам'яних скрижалях.

Тут буде цікавим провести паралель між Ісусом та Мойсеєм. Коли Мойсей вів свій народ у пустелю, щоби принести жертви Богові, фараон був дуже цим невдоволений: він втрачав дешеву робочу силу. Коли Ісус починає свою «визвольну місію», так само з'являється персонаж, який невдоволений Його діями.

З 60-х років минулого століття стало модним трендом стверджувати, що ніякого диявола не існує, що це просто персоналізація світового зла і негативних якостей, які живуть у кожній людині. Смішні чортики з рогами і вилами наповнили мультфільми і книжки; сатана почав сприйматися як середньовічний міфологічний персонаж, який не тільки небезпечний, скільки забавний.

І такий підхід не особливо в'яжеться з тим, що помішене у Святому Писанні. Адже недарма апостол Павло нагадує, що наша боротьба – не проти крові і плоті. Як тільки ми перестаємо сприймати свого ворога серйозно, перестаємо розуміти його цілі і стратегію, ми починаємо нести втрати.

Тактика диявола проста і будується на трьох «ки-тах», які ми бачимо в спокусах Христа в пустелі. «Володар тьми» починає завжди з найпростішого і зрозумілого – з хліба, адже це символ всього, що підтримує наше фізичне існування. Він прагне переконати нас, що задоволення наших матеріальних потреб і є істинним сенсом та метою людського життя. Боротьба за процвітання невіддільна від жаги влади. І так приходиться друга спокуса. Прагнучи піднятися, ми досить швидко забуваємо, що справжня влада – в служінні. Ми шукаємо поклоніння і слави, і тим самим затьмарюємо собою Бога. Ми немоємо відсувати Його на другий план, в «масовку», яка покикана підкреслити наші достоїнства і красу нашої гри.

Ісус показує нам, як виграти в цьому складному бійцівському поєдинку. Прагнення до матеріальних благ не втамує нашої духовної спраги, і ми шукаємо нових і нових задовольень, що не насичують. Смирненне служіння ламає хребет гордині і допомагає нам знайти нові цінності в житті. А благоговіння перед Богом, пошук Його любові вчать нас перемагати спокуси магії і забобонів. Меч духовний, яким стає для нас Слово Боже, січе без промаху, розкриваючи брехню ворога роду людського.

Для чого нам потрібні ці 40 днів посту? Для того, щоби, подібно мудрому воєначальнику, вибудувати свій план і стратегію, щоби побачити у своїх позиціях слабкі і сильні місця. Молитва, піст, смиренне служіння, читання Святого Письма і Євхаристія – ось наша зброя. І якщо ми скористаємося нею розумно, то вона допоможе нам не тільки відбити атаки противника, а й побудувати новий світ. Світ Духа, що спрямовує наше серце до свободи.

Анна ГОЛЬДИНА, «Рус-Католик»

ЗАГАЛЬНОЦЕРКОВНИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР "НАЗАРЕТ"

ДОПОМОГА ЗАЛЕЖНИМ ВІД АЛКОГОЛЮ, НАРКОТИКІВ ТА АЗАРТНИХ ІГОР

ПРОГРАМА ЗРЦ "НАЗАРЕТ" БАЗУЄТЬСЯ НА МОДЕЛІ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СПІЛЬНОТИ ТА ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ ТАКІ ЕЛЕМЕНТИ:

- ▣ ПРОГРАМА "12 КРОКІВ"
- ▣ ГРУПОВА ТА ІНДИВІДУАЛЬНА ПСИХОТЕРАПІЯ
- ▣ ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ
- ▣ ФОРМУВАННЯ НОВИХ ЦІННОСТЕЙ
- ▣ АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК
- ▣ СІМЕЙНА ТЕРАПІЯ
- ▣ ПРАЦЯ З РІДНИМИ

КОНТАКТНА ІНФОРМАЦІЯ:

TEL: 0 (99) 661 66 78
TEL: 0 (63) 554 87 78
TEL: 0 (67) 679 05 06
E-MAIL: RC.NAZARET@UKR.NET
WWW.NAZARET.ORG.UA

Такі очевидні чинники як ізоляція від патологічного середовища, здобуття необхідного досвіду і надбання соціальних навичок, нові знайомства, постійна підтримка, можливість продовження навчання після проходження курсу – є величезною перевагою ЗРЦ "Назарет"

Намалюй ілюстрацію до книжки Блаженнішого Любомира

Наприкінці свого життєвого шляху Блаженніший Любомир (Гузар) написав книжку «Гріхи і чесноти», присвячену моральним якостям людини: як про наші сильні сторони, до-

стойства, так і про немочі, вади... Автор розповідає про людські якості, розглядаючи їх крізь призму багатого власного досвіду. Ця книжка побачить світ у травні 2018 року. Проте в ній бракує ілюстрацій, які б допомогли краще уявити ту чи ту рису людини. Пропонуємо намалювати їх дітям.

Отже, оголошуємо конкурс на ілюстрації до книжки Любомира Гузара «Гріхи і чесноти». У конкурсі можуть взяти участь діти віком до 16 років. Малюнки відбиратиме авторитетна конкурсна комісія. Надсилайте ваші роботи протягом березня-квітня на адресу: lubomyr.guzar@gmail.com. Контактна особа – Оксана Климончук (тел. 0503128915).

Від однієї дитини на розгляд конкурсної комісії приймається не більше п'яти малюнків. Автори малюнків, які буде відібрано для ілюстрування, отримають у

подарунок книжку Блаженнішого Любомира «Гріхи і чесноти».

Ось перелік якостей, про які пише Блаженніший Любомир і кожну з яких потрібно проілюструвати окремими дитячими малюнками: Нахабство; Недружність; Пліткарство; Байдужість; Лінь; Неохайність; Культура; Цинізм; Сором; Погордливість; Гордіня; Пихатість; Гідність; Надія; Марнославство; Скромність; Смітити; Куріння; Нетерпимість; Смирнення; Сварливість; Чесність; Сум; Обжерливість; Культура їсти; Грошолобство; Зрадливість; Убиство; Аборт; Популізм; Вдячність; Доброта; Ненависть; Поблажливість; Мудрість; Щедрість; Корупція; Брехливість; Простота; Сміливість; Продажність; Жадібність; Доброзичливість; Самокритичність; Самоіронія; Злопам'ятність; Життєрадісність.

Департамент інформації УГКЦ

25-річчя священства – о. Володимир ФАРАТ (07.04)
25-річчя священства – о. Теодор ЗАБЛОЦЬКИЙ (07.04)
10-річчя священства – о. Тарас МИЦА (06.04)
10-річчя священства – о. Ігор КУНЕЦЬ (06.04)

80-річчя уродин – о. Йосиф-Гавриїл ВІНОВСЬКИЙ (07.04)
65-річчя уродин – о. Зіновій КУРИЛЕЦЬ (13.04)
60-річчя уродин – о. Василь КРОШНИЙ (01.04)
60-річчя уродин – о. Василь КОЗАК (10.04)
55-річчя уродин – о. Володимир ПОМІРКО (29.04)
50-річчя уродин – о. Ігор РОЙК (28.04)
40-річчя уродин – о. Володимир БІЛАН (24.04)
40-річчя уродин – о. Андрій КАЩУК (26.04)

ОРГАНІЗАЦІЙНА ЗУСТРІЧ ВОЛОНТЕРІВ МІСІЇ «ЦЕНТР ОПІКИ СИРІТ»

26 лютого відбулася організаційна зустріч волонтерів місії «Центр опіки сиріт» Львівської архієпархії УГКЦ. Капелани місії о. Роман Прокопець та о. Тарас Мисяковський підняли на обговорення цілу низку питань. У планах:

– **23-25 березня** – реколекції для волонтерів, які проведе військовий капелан о. Андрій Хомишин. Духовна віднова відбудеться в с. Тисовець, вартість проживання – 340 грн. Зголошуватися можна до о. Тараса Мисяковського (тел. 0985281951);

– **26 березня** в Гарнізонному храмі святих апостолів Петра і Павла волонтери місії організують Хресну дорогу для парафіян і всіх бажаючих. Необхідна допомога в організації та проведенні Хресної дороги. Хто б із волонтерів хотів допомогти, звертайтеся до о. Романа Прокопця (тел. 0972953606);

– **впродовж Великого посту** капелани та волонтери завітають до дітвори у школи-інтернати, навчально-реабілітаційні центри та дитячі будинки з Хресною дорогою;

– **30 березня** волонтери «Руки допомоги» святкують свій день народження. Усіх запрошуємо на святкування. Деталі згодом;

– усі ми готуємось до зустрічі з Воскреслим Ісусом. Отож, **12 квітня** відбудуться наші щорічні Великодні заходи. Очікуємо понад 400 дітей, а тому заохочуємо активну молодь, яка готова долучитися до організації. У заході заплановано розкриття однієї з етнічних груп, майстер-класи, концерт, гаївки, ігри.

Кожен може долучитися до спільноти і разом робити добрі справи. Капелани та волонтери місії організують багато проектів та цікавих поїздок. На реалізацію усіх цих подій необхідно багато рук. Тут кожен зможе спробувати свої сили в новій сфері, знайти багато друзів та знайомств.

Медіа-центр «Центру опіки сиріт»

Запрошуємо на зустрічі для молоді
 віком від 14 років

Щочетверга о 19 год.
 (в захристії храму)
 Храм Св. Ольги і Єлизавети
 Молодіжний спільнота 'ХРАМ'

- розгляд актуальних релігійних тем
- перегляд християнських фільмів
- прощі
- майстер-класи.

Курс приготування наречених

До святого Шістинства Подружжя при Львівському Архієпархіальному Центрі у 2018 році

Початок кожного нового курсу припадає на:

15 січня	16 липня
29 січня	6 серпня
26 лютого	27 серпня
19 березня	17 вересня
16 квітня	1 жовтня
7 травня	22 жовтня
21 травня	5 листопада
4 червня	26 листопада
2 липня	

Зустрічі відбуваються за адресою:
 пл. Св. Юра 5

Початок о 19.00 ном. тел 0673704696

Попередньо записуватись не потрібно!

Запис проводиться на першій зустрічі кожного курсу

Світлиця
 Рекреаційно-Відпочинковий Центр

ДО ВАШИХ ПОСЛУГ:

- 49 номерів класу «Стандарт» та «Люкс» (вміщає понад 100 осіб)
- трапезна «Світлиця»
- 4 конференц-зали
- капличка блаженного
- священномученика Микити Будки
- відкрита літня тераса та альтанка
- волейбольне та баскетбольне поля, дитячі гойдалки, кімнатами відпочинку з більярдом і настільним тенісом
- стоянка для автомобілів та автобусів (з цілодобовою охороною)

Привітний персонал, приємні умови та доступна ціна зробить Ваше перебування у нас незбутнім!

Унікальний та прекрасний комплекс Львівської Архієпархії УГКЦ

Україна, 79491, Львів-Броховичі, вул. Широка, 4
 тел.: (380-32) 244-81-02
 тел./факс: (380-32) 244-81-09
 info@svitlycia.org.ua

SVITLYCIA.ORG.UA

Свідоцтво про реєстрацію
 КВ 4266

Над випуском працювали:
 головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
 Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
 літературний редактор
Святослав СМУК,
 більйредатор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
 площа св. Юра, 5, м. Львів,
 Україна, 79000,
 тел. +38(032) 233-40-73;
 e-mail: meta.ugcc@gmail.com
 meta_ugcc@ukr.net
 http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. **За достовірність фактів відповідає автор.**
 Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
 Матеріали не рецензуються і не повертаються.
 Редакція може не поділяти думку автора.
 Друк: ПраТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
 Тираж: 5000 примірників, Замовл. №